

Recull de
Literatura *i* **FOTO**
Jove
PALMA 2020

RECULL DE
LITERATURA
I FOTO JOVE

Palma 2020

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2020

Aquesta obra la conformen treballs que provenen
de dues activitats de Palma Educa:

RECULL DE LITERATURA JOVE

És una proposta de la Regidoria d'Educació i Normalització
Lingüística, adreçada a alumnat de Secundària i Batxillerat.

25a FOTO JOVE

És una activitat creada i organitzada per Pilar Negrodo Olalla.

Foto portada: Pilar África Mateo Veiret. CIDE

© Ajuntament de Palma, 2020

Disseny (excepte les cobertes), maquetació i impressió: Gráficas Planisi

DL: PM-344-2011

www.palmaeduca.cat

ÍNDEX DE LITERATURA JOVE

Centres i professorat del Recull de Literatura	13
Salutació del Regidor, Llorenç Carrió Crespí	15
Deu consells als futurs escriptors	19

1r d'ESO

Viatger de llibres

Gabriel Amengual Rodríguez i Adrián Vera Aparicio - <i>CC Mata de Jonc</i>	25
---	----

Un viatge a... Ítaca

Steven Jhorel Balboa Fernández - <i>CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)</i>	27
--	----

Per un segon

Aina Barceló Jover - <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	29
---	----

El viatge interior

Laura Bordoy Fernández - <i>IES Josep Maria Llompart</i>	31
--	----

Delicioses

Camila Cortés Posada - <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	33
---	----

El que menys m'esperava

Carme Dell'Avo Llull - <i>IES Joan Maria Thomàs</i>	35
---	----

El desastre

Antònia Aina Estarellas Ordinas - *IES Joan Maria Thomàs* — 37

Un viatge impressionant

Xisco Felipe Campins - *IES Son Rullan* — 39

Arribar a Ítaca és el nostre destí

Ariadna Flores Cáceres -
CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) — 41

El viatge de la vida

Emma Juaneda Burrueco - *IES Madina Mayurqa* — 43

El meu viatge des de Palma

Antonio Ponseti Martínez - *IES Madina Mayurqa* — 45

Viatge al centre de la meva ment

Sofia Prieto Suñer - *CC La Puríssima* — 47

El rescat

Guida Salvà i Bennàssar - *IES Josep Maria Llompart* — 51

Viatge a la meva ment

Laura Soler Ranea - *CC La Puríssima* — 53

Viatjar només és visitar llocs?

Sarita Stanimirova Mincheva -
CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) — 55

Ítaca

Sandra Vadell Farrús - *CC Santa Mònica* — 57

1519

Miquel Vidal González - *IES Joan Alcover* — 59

2n d'ESO

Escriu i viatjaràs

Sabina Amengual Vaquer - *CC Mata de Jonc* 65

Rutina invisible

Sergi Hui Amorós Cortès - *IES Joan Alcover* 67

La dreuera de la felicitat

Lluna Núria Garcia Simó - *CC Mata de Jonc* 69

Endinsa't

Marina Parra Vázquez - *IES Josep Maria Llopart* 71

El darrer dels seus impediments

Aina Perelló Riera - *IES Madina Mayurqa* 73

Sortir de rutines

Leire Rodríguez Prados - *CC Mata de Jonc* 75

Diferent

Ariadna Román Gordillo - *IES Son Rullan* 77

El viatge

Gabriela Simón Marcos - *IES Madina Mayurqa* 79

Un viatge diferent

Elena Bueno Serrano - *IES Josep Maria Llopart* 81

3r d'ESO

Viatjant

Alejandra Caldentey Mínguez - *IES Madina Mayurqa* — 85

El viatge

Daniel Calzetta Torres - *IES Madina Mayurqa* — 87

Créixer

Maria Ceballos Llobet - *CC Santa Mònica* — 89

Superació

Alejandro Fuentes Losa -
CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) — 91

L'illa deserta

Pablo Gehlhaar Mínguez - *IES Madina Mayurqa* — 93

Gran misteri al col·legi

Aina Herrero Dumas - *CC La Puríssima* — 95

Camí al suïcidi

Rubén Muñoz Vilches - *CC La Puríssima* — 99

Por a la foscor

Tania Puente Alzate - *IES Son Rullan* — 101

Repetitiu

Simón Ruiz Valera - *IES Joan Alcover* — 103

La soledat

Paula Salas Villajos - *CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)* — 105

Els passos del camí

Marta Sans Carreño - *IES Son Rullan* — 107

Vull...

Laura Vadell Farrús - *CC Santa Mònica* — 109

4t d'ESO

La llum blanca

Elena Bueno Serrano - *IES Josep Maria Llompart* _____ 115

La llegenda d'Arion

Miquel Díez Barceló - *IES Madina Mayurqa* _____ 117

Viatge per la intrahistòria des Llombards

Catalina Ferrer - *IES Joan Alcover* _____ 119

El meu viatge

Bruno Jan Van Bermelen Motos - *IES Madina Mayurqa* _____ 123

L'àvia

Sara Lasaga Brotons - *IES Joan Alcover* _____ 125

Kuala Lumpur

Jordi Llull Ferré - *IES Josep Maria Llompart* _____ 129

Adrienne

Aina Marrugat Oliver - *CC Mata de Jonc* _____ 131

Vull tornar a casa

Martín Peña Yáñez - *IES Son Rullan* _____ 133

1r de batxillerat

La meva Ítaca

Irene García Galera i Bàrbara Rodríguez Piet -
CC Sant Josep Obrer _____ 139

A tot arreu i enlloc

Llúcia Liy Miquel - *IES Joan Alcover* _____ 141

T'ho promet!

Paula Mayol Serra - *IES Josep Maria Llompart* _____ 143

Ítaca

Yohualli Ortega Hernández - *IES Josep Maria Llompart* _____ 145

2n de batxillerat**Daurada mediocritat**

Jaume Aguiló Piña - *CC Sant Josep Obrer* _____ 151

Llàgrimes d'amor

M. Rita Barceló Jordi - *CC Sant Josep Obrer* _____ 153

Carta a un emigrant

Laura Cañellas Ferrer - *IES Josep Maria Llompart* _____ 155

Escriure el futur amb llapis

Àngela Fernández Muntaner - *CC Sant Josep Obrer* _____ 157

A la fi, Ítaca

Julia Lumbreras Mayans - *CC Santa Mònica* _____ 159

Això és sabut

Jeroni Mas Fiol - *CC Sant Josep Obrer* _____ 161

Anada i tornada d'Ítaca

Javier Nicolás Rodríguez Hernández -
IES Josep Maria Llompart _____ 163

Ambició, política i poder

Aina Tur Serrano - *CC Santa Mònica* _____ 165

Índex de fotos _____ 171

Relació de centres i professorat de la 25a Foto Jove
“Viatge a Ítaca” _____ 177

RELACIÓ DELS CENTRES
I PROFESSORAT PARTICIPANTS
EN EL RECULL DE LITERATURA

Col·legi La Puríssima: Patricia Guasp

Col·legi Mata de Jonc: Maria Melià Maimó

Col·legi Sant Josep Obrer: Guillem Picó, Silvia Campins, Maria Magdalena Ramis

Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol): Tamara Cudinach Socuéllamos

Col·legi Santa Mònica: Maria Antònia Grimalt, Catalina Alcover, Cati Fornés, Pilar Rodríguez, Sianita Rosselló, Kika Vilanova

IES Joan Alcover: Josep Serra, Malén Alomar, Joan Bover, Catalina Pizà, Júlia Boqué, Cristina Salvador

IES Joan Maria Thomàs: Nanda Ramon Tous

IES Josep Maria Llopart: Antònia Amengual Fullana, Maria Antònia Albertí Campins, Antònia Ordinas Vaquer, Aina Peña Barceló

IES Madina Mayurqa: Margalida A. Mas, Antònia Maria Andreu,
Joan Ferran, Pablo Hernández, Magdalena Serra, Joaquim
Berntsson

IES Son Rullan: M. Francesca Valentí, Montse Bió, Imma Bellver, M.
Antònia Rotger

SALUTACIÓ

Trobar la paraula justa per donar valor a la literatura i a la creació en general feta pels joves i fomentar-la no és fàcil. Massa sovint els adults pensam que els adolescents no s'esforcen prou, o encara els manquen els coneixements i les experiències necessaris per a poder crear correctament. En canvi, si anam als fets i no a les paraules podem rompre amb aquests prejudicis. Aquest recull n'és un clar exemple i demostra com els joves de Palma tenen molt a dir, amb l'escriptura i amb la fotografia.

Aquest curs el tema proposat a l'alumnat per a l'edició d'aquest RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE ha estat *Ítaca*. En la mitologia grega i en l'obra d'Homer, Odisseu (Ulisses per a la mitologia romana) va ser un dels grans herois de la Guerra de Troia i rei d'Ítaca, *L'Odissea*, el viatge que va emprendre de tornada a casa, a Ítaca, és considerada una de les obres fundacionals de la literatura universal. També

és important destacar el poeta modern Konstantin Kavafis, autor del poema *Ítaca*, traduït al català per Carles Riba i musicat per Lluís Llach, que ens recorda la importància del viatge, del camí; una metàfora sobre els processos vitals preferibles fins i tot a aconseguir l'objectiu.

Aquest motiu ens dugué a suggerir als participants que reflexionassin sobre aventures, viatges, processos vitals; en definitiva, sobre ells mateixos i el que els envolta. A les pàgines següents podreu veure el resultat de tot plegat, però ja us podem avançar que al recull hi trobareu grans dosis de creativitat que no us deixaran indiferents.

Com cada any, per a la Regidoria d'Educació és una bona notícia la bona acollida i la participació tant dels centres com de l'alumnat, i és una satisfacció posar-ne el resultat a l'abast del públic, tant en paper com en la versió digital que trobareu a l'adreça www.palmaeduca.cat.

Algunes de les millors imatges de la 25a Foto Jove, a la qual han pres part 1.189 joves de 21 centres, les trobareu en aquest Recull. Pel que fa a l'escriptura, hi han participat 2.054 joves de 10 centres. Aquests centres han triat els escrits que els representen: 68 en total, i són els que es publiquen aquí. Gràcies a tots: als joves autors, als docents que els heu engrescat.

I recordau que en els viatges que us esperen heu de voler que el camí sigui llarg, ple d'aventures, ple de coneixences.

Gaudiu ara dels viatges més sincers dels nostres joves.

Llorenç Carrió Crespí

Regidor d'Educació i Política Lingüística
Ajuntament de Palma

DEU CONSELLS PER ALS FUTURS
ESCRIPTORES, ARA AUTORS
I AUTORES DEL RECVLL DE
LITERATURA JOVE DE PALMA

1. **Escoltau la gent i observau la Vida, i respectau molt la gent i la Vida.** Fixau-vos que no dic “A viure la vida”. Si vius no pots escriure i, gairebé sempre, si escrius no pots viure. L'escriptor és una mena de notari: molts de pics només pren nota del que l'altra gent viu.
2. **Heu de mirar molt de cinema,** sobretot, les obres dels grans autors de la història del cinema: són mestres a construir relats, a expressar emocions mitjançant imatges. Mirau també molt de teatre; i escoltau molta música.
3. **Llegiu molt.** Si l'única gran diferència que tenim els humans en relació amb les altres espècies vives és la capacitat d'usar un alfabet i un llenguatge simbòlic, com no hem de fer tot el possible per

potenciar aquesta diferència? El llenguatge és el fonament de tota literatura.

4. **Escriviu molt**, i deixau-vos guiar per la vostra intuïció. No faceu cas de modes, ni d'elogis, de crítiques. Escoltau l'opinió dels qui us llegenden, però no intenteu agradar-los. No és possible agradar tothom.
5. **Corregiu molt els propis textos**, fins al cansament, fins que, de tant d'esmenar-los, us arribin a fer fàstic. Llegiu els vostres textos en veu alta, i si la respiració se'n ressent, i si el text llegit en veu alta us avorreix, segur que no agradarà al lector. La literatura és respiració, perquè abans de ser escrita tota literatura era literatura oral.
6. L'anterior exigeix **tenacitat, constància, molt de treball**.
7. **Paciència**: no friseu d'escriure, ni de publicar, ni de tenir lectors...Si la vostra literatura és bona, tot l'anterior (l'escriptura, l'edició dels textos, els lectors apassionats) arribarà al seu temps, de vegades quan sereu morts. I si no és bona, acceptau-ho amb humilitat, i acceptau les vostres limitacions. Però, compte! que mai ningú no pugui dir que no tractareu de fer-la de la millor manera possible.
8. **Cercau models** en autors vius o morts. Models no per imitar, sinó per aprendre. Models ètics per viure amb les virtuts i per refusar els seus defectes. I models estètics per saber com escrivien, quins secrets tenien, com podien fer la literatura que feien...Els grans models són sempre al nostre abast a les biblioteques. Si coneixeu qualche autor, demanau-li l'opinió sobre la vostra escriptura.

9. **No cerqueu la fama fàcil**, ni els guanys econòmics (si voleu fama i doblers jugau a futbol, dissenyau moda, construïu cases o participau en concursos de televisió). La qualitat essencial de la literatura (i de tot l'art) és la llibertat. La vostra feina literària ha de ser compensada i ben compensada, però si us afalaguen massa o si us paguen massa, per ventura, és que volen comprar-vos.
10. **Avesau-vos a viure en solitud**, i exigiu el dret a poder-ho fer. Hem de viure amb els amics i amb la família, i amb la gent i amb la naturalesa; però necessitau solitud per poder crear. **I reivindicau amb fermesa el dret al silenci, i la quietud, i la lentitud, i el temps per a la meditació íntima.** Ningú no pot escriure per vosaltres. Acostumau-vos a ser una raresa: sempre que qualcú us vegi llegint un llibre, mentre que ell o ella passa el temps amb altres diversions i ocupacions, ben lícites tanmateix, pensarà que feis alguna cosa estranya. I és cert.

Miquel Rayó

Aquest text va ser escrit el 2001
per al Recull de Literatura Jove,
i és ben vigent, per això l'inclouem.

1r d'ESO

VIATGER DE LLIBRES

Gabriel Amengual Rodríguez i Adrián Vera Aparicio

CC Mata de Jonc

EL PETIT JORDI, QUAN TENIA 12 ANYS, ESTAVA TOT SOL A CASA SEVA. ELS seus pares quasi mai hi eren. A més, era fill únic, així que no tenia germans amb qui jugar. I per si fos poc, era tartamut. Per això, patia abús a l'escola i, fins i tot, els mestres li deien que era un fracassat i que mai faria res a la vida.

Però ell tenia una manera de fugir: la lectura. La lectura li va ajudar a desplegar les seves ales. Encara que ell «fos» a la seva habitació, probablement era solcant els mars en un gran veler, presenciant una batalla legendària o cercant un tresor a una illa enmig de la mar. El cas és que en Jordi era un lector: llegia un llibre al dia i els seus veïns n'hi deixaven sempre que en necessitava. Els llibres van ser els grans mestres per a en Jordi i el van convertir en la persona que és avui: un gran escriptor. Segons ell, «llegir em va donar la vida i escriure va ser el que li va donar sentit».

UN VIATGE A... ÍTACA

Steven Jhorel Balboa Fernández

CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

QUAN VAIG SORTIR, TOT ERA OBSCUR I NO SE SENTIA RES. PERÒ AL FONS vaig veure una llum, que va il·luminar el camí. Vaig veure que era un lloc amb molta natura, però de sobte va aparèixer un Lestrigon, una espècie de gegant, i sense pensar-ho vaig fugir, per por. Em vaig trobar una platja on vaig parar a descansar. Hi vaig veure una sirena i vaig anar on era ella i de sobte va desaparèixer, vaig cercar-la però vaig decidir oblidar-la, però aquest acte va posar furiosa la sirena, ja que la llegenda conta que les sirenes atrauen la seva presa per llavors devorar-la, i per sort no va ser així perquè el Lestrigon del qual vaig fugir em va ajudar. Em va contar que quan vaig escapar vaig passar pel seu braçalet dels seus avantpassats que estava perdut i que gràcies que vaig fugir el va trobar. Llavors vaig continuar el meu viatge amb el Lestrigon i vàrem arribar a un lloc anomenat Ítaca. En aquell moment vaig comprendre que el camí correcte on vols anar, és aquell que no et va esperar.

PER UN SEGON

Aina Barceló Jover

IES Joan Maria Thomàs

A LA FI EL VIATGE QUE TANT ESPERAVA. AVUI VAIG A BARCELONA, UNES vacances genials. He acabat de fer la maleta i vaig cap a l'aeroport.

Quan entr em tem que he perdut el bitllet. El cerc pertot però no el trob. Ja desesperada, veig una bolla de paper en terra. El meu bitllet!

Però quan l'obr veig que no ho és. És un bitllet de 500 €. Perfecte. Em compraré un altre bitllet.

EL VIATGE INTERIOR

Laura Bordoy Fernández

IES Josep Maria Llopart

DE VEGADES EM DEMAN SI EM CONEC, SI SOC LA PERSONA QUE PAREC EN realitat, que si quan dic “d’acord”, potser vull dir “per què?”, però igual no és realment el que pens i igual no pot agradar a totes les persones que m’envolten. Guard la meva personalitat real dins d’una gàbia de la qual no trob la clau... Em vaig aturar i em vaig demanar si soc realment com vull ser, vaig fer un viatge interior i crec que ja he trobat la clau de la meva gàbia: jo vull ser com vulgui ser. Si vull prendre males decisions, les prendré, tenint en compte només la meva opinió, perquè encara soc jove i faré coses malament, però les faré amb la meva personalitat que vaig trobar amb el meu “viatge interior”.

DELICIOSES

Camila Cortés Posada

IES Joan Maria Thomàs

FEIA JA QUATRE MESOS QUE HO ESTAVA PREPARANT. A LA FI HAVIA ARRIBAT el somiat 26 de juny. Era a punt de sortir de casa i tenia els pèls de punta.

Sí, pot ser, estava exagerant un poc, bé només un poc. Tanmateix, era una cosa molt important per a mi i és que la gràcia no era on anava, sinó comprovar per mi mateixa allò que tothom comentava. Eren molt famoses. I mira que cap persona o cosa famosa m'agrada, però aquesta, pel fet de ser tan senzilla i tan popular, em va desconcertar.

Vaig arribar a l'avió i, després d'alguns minuts d'espera, les vaig tenir a les mans. Vaig obrir-les i, efectivament, aquelles patates fregides —les de la marca Air Europa— eren delicioses!

EL QUE MENYS M'ESPERAVA

Carme Dell'Avo Llull

IES Joan Maria Thomàs

JA FA MOLT QUE VAIG SORTIR D'AQUELL ORFENAT, QUASI SIS MESOS.

Me'n record del moment en què l'orfenat va rebre aquella telefonada. Eren les vuit d'un dia normal. Jo encara anava en pijama i estava berenant a la sala amb les meves germanes.

La cridada arribava des de la República Txeca. Una dona amb veu suau cercava 4 filles. La directora va triar quatre nines. Una era jo. Va dir que féssim la maleta i que ens preparàssim. Partiríem en dues setmanes.

Totes les nines estaven molt tristes. Unes ploraven, altres s'abraçaven. Després de dues setmanes vam partir en cotxe. Va venir la dona que vaig descobrir que nomia Maria Svakniova.

Vam pujar totes al cotxe. Quan érem quasi a la frontera de França vam sentir un renou estrany provinent del maleter. El vam obrir i vàrem veure na Marta, la més petita de l'orfenat.

No sabíem què fer, ja que se suposava que ella havia d'haver quedat a l'orfenat. Es va posar a plorar perquè l'havíem descoberta i na Maria va cridar la seva mare.

Si això acaba publicat, serà que na Marta ha pogut quedar amb nosaltres.

EL DESASTRE

Antònia Aina Estarellas Ordinas

IES Joan Maria Thomàs

“FALTEN 30 MINUTS PER A TANCAR LA FACTURACIÓ DEL VOL 714 AMB destinació a Hawaii” exclama l’hostessa des de la megafonia de l’aeroport.

Na Sara somriu. És el viatge de la seva vida. Va a agafar els bitllets però no els troba. Cerca pertot però no hi són. Els deu haver deixat a casa. Encara hi ha temps. Surt de l’aeroport i agafa un taxi per tornar a recuperar-los. Des del taxi crida a tots els seus parents per demanar si els havien vist. Arriba a casa, cerquen pertot, però no hi són.

Mira el rellotge i són les 10. Agafa un altre taxi per tornar a l’aeroport. Per ventura li han caigut allà. Però no. No són allà i no li queden més opcions. Desesperada, desisteix. Perdrà el vol. No hi pot fer res.

Enfadada, va cap a la porta i fica les mans a la butxaca de la jaqueta. Topa amb una cosa càlida. La treu i veu que són els bitllets. Encara no són i mitja. Té temps d’agafar el vol! Sí! Corre cap al mostrador de facturació però, no, Déu meu, on és la maleta? La deu haver deixat al taxi.

UN VIATGE IMPRESSIONANT

Xisco Felipe Campins

IES Son Rullan

UN VIATGE A DINS EL MEU COS
vull fer ara que soc un al·lot,
aniré de dalt a baix
i no aturaré d'explorar,
així podré observar
les meravelles del cos humà.

Començaré partint del crani
intentant que els òrgans no m'aixafin,
em ficaré per una vena
i això que us diré serà vera,
semblava un gran tobogan
però en lloc d'aigua hi havia sang.

Vaig acabar enmig del cor,
que em va impulsar per tot el cos,
jo anava observant molt content,
però vaig acabar malament
en veure totes les estrelles,
després de xocar amb les costelles.

Intentava trobar sortida
fins i tot per l'orella em ficaria,
però no hi havia res,
em vaig perdre pels ossets,
de sobte em trobava al forat del nas
i aquí va acabar el meu viatge impressionant.

ARRIBAR A ÍTACA ÉS EL NOSTRE DESTÍ

Ariadna Flores Cáceres

CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

ÍTACA ÉS UNA DE LES SET ILLES QUE FORMEN LES ILLES JÒNIQUES. ÍTACA és coneguda pels seus mites i llegendes, que tots tenen una moralitat, als quals hi ha animals mitològics com: sirenes, serps de mar, dracs... També hi ha déus com Atenea, Posidó i Afrodita, però també hi ha un heroi que normalment és representat amb molts de músculs, molt llest... Però realment l'heroi és aquella persona que s'enfronta al dolor després d'haver-hi viscut. A més, Odissea és la manera metafòrica d'expressar que hem de resoldre els problemes i enfrontar-nos-hi. Per això quan vegis que se'n duguin les roses i et clavin les espines, has d'anar a Ítaca per ser feliç perquè una altra vida t'hi espera. Si vols anar a Ítaca prega perquè el viatge sigui llarg per poder aprendre dels que saben, però abans has de tenir el valor d'equivocar-te. Molts diuen que el Carib és el paradís, però després d'haver dit això, jo crec que ho és Ítaca.

EL VIATGE DE LA VIDA

Emma Juaneda Burrueco

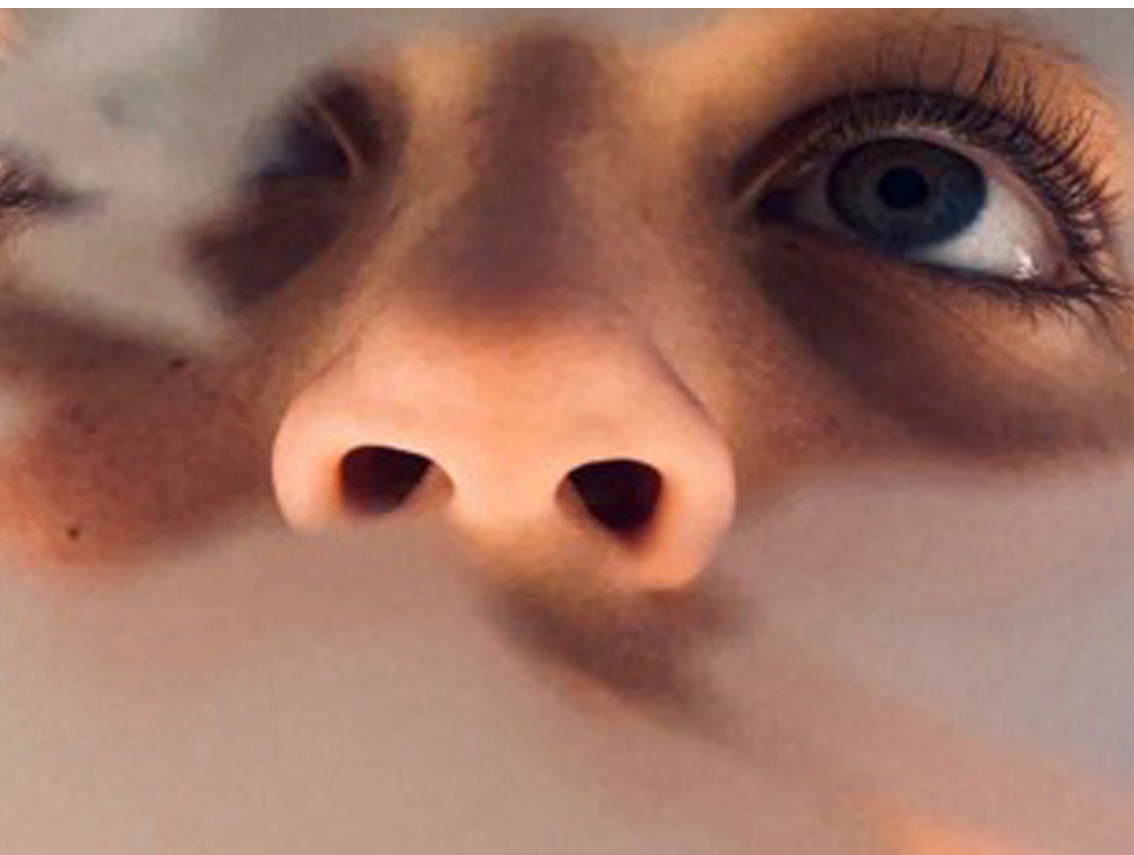
IES Madina Mayurqa

NO HI HA POSTALS NI
souvenirs, no hi ha *selfies*
ni vídeos a vol de dron
capaços de captar com
una destinació pot arribar
a transformar-nos, potser
a tornar-nos una mica més justos,
més honestos, més valents...

No hi ha “metadades” que
facin sincer el millor
capvespre que hagin vist,
viatger, els teus ulls.

Les empremtes a la platja
d'uns nens que veuen per
primera vegada el mar
o la duresa d'explorar
una destinació acompanyat
d'una absència inesperada.

Hi ha en cada llibre de poesia
un joc de silencis a estrenar,
un horitzó, un futur record
i una aventura.

EL MEU VIATGE DES DE PALMA

Antonio Ponseti Martínez

IES Madina Mayurqa

QUAN VAIG NÉIXER A PALMA, LA MEVA FAMÍLIA ESTAVA EN UNA SITUACIÓ econòmica molt bona. Després de deu anys i d'una vida molt feliç, em tocava passar per un moment molt trist:

a la meva mare l'havien acomiadada del seu treball.

Però a ella i al meu pare els ha sortit un treball nou en un altre país molt lluny, a la Xina.

Una escola nova, un idioma nou, gent nova i amics nous.

Avui és el dia que ens hem d'acomiarar dels amics i la família. El dia més trist que he passat a la meva vida.

No he ni arribat a la Xina i ja sé que no m'agradarà.

Encara no puc pensar en una altra cosa que no sigui el dia que torni.

VIATGE AL CENTRE DE LA MEVA MENT

Sofia Prieto Suñer

CC La Puríssima

ENCARA RECORD AQUELL DIA QUE VAIG VIATJAR AL CENTRE DE LA MEVA MENT.

Era un dia un poc estrany, tothom estava trist perquè la meva moixeta Francina havia mort. Ningú s'esperava allò, vos puc assegurar que fins i tot el meu germà petit es va preocupar molt, cosa que no tenia sentit perquè entre ells només hi havia odi, odi per ser el preferit de la família. Però, és clar, ell s'ho passava bé "jugant" amb ella... fins que.... ella se'n va anar d'aquest món.

Els meus pares diuen que ella estarà millor al lloc on és ara, però, jo no n'estic del tot segura.

Jo l'únic que feia era plorar i plorar per la seva mort, perquè ella havia estat la meva companya des de molt petita, era aquella ànima que m'havia acompanyat en els moments més tristos, quan jo m'havia barallat amb els meus pares o amb el meu germà petit.

Quan em vaig aturar de plorar, em vaig adonar que encara tenia un record d'ella: el llibre de fotos que em varen regalar als meus set anys. Em vaig asseure a mirar el llibre de fotos mentre recordava tots els moments màgics que havia passat amb ella al meu costat.

Cada vegada que veia una fotografia me'n recordava perfectament d'aquell moment. Quan vaig acabar de veure el llibre em vaig adonar que tenia els ulls plens de llàgrimes. La veritat és que no me'n record del que va passar després; crec que la meua mare em va veure i em va abraçar, i jo em vaig quedar adormida en els seus braços.

Em vaig adonar que qualche persona em va dur al meu llit, però estava tan cansada que ni em va importar. Quan estava adormida vaig tornar a recordar tots aquells moments, però no era el mateix, aquesta vegada era diferent, jo no estava plorant sinó que estava contenta d'haver pogut conèixer aquella ànima tan pura i carinyosa.

Era com si fos una pel·lícula titulada "Na Francina i jo". Era la nostra pel·lícula, la pel·lícula de la nostra vida juntes. Començava amb el moment en què jo anava a adoptar-la, me'n record de quina mida era, era de quaranta centímetres, els ulls eren de color blau com el cel, i la seva pell de color blanc. De seguida vàrem anar al veterinari a posar-li les vacunes. Pens en la seva pobra careta, estava aterrida, potser mai li havien posat una vacuna perquè tan sols era un nadó. Més tard vàrem anar a la tenda d'animals a comprar-li un llit, menjar, joguines, bols per al seu menjar i la seva aigua, i fins i tot li vàrem comprar una manteta amb el seu nom.

I amb tota aquesta compra quasi ens oblidam del seu collar amb les seves dades i les dades de la seva propietària, és a dir, jo. Per descomptat, el collar va ser de color rosa pal, ja que era el meu color preferit. També me'n record de la primera vegada que va dormir al meu costat. Aquella nit va ser màgica perquè a la fi ella s'havia atrevit a dormir al meu costat.

També me'n record de la seva primera celebració del seu aniversari, quan jo tenia tres anys i ella en feia un.

També me'n record d'un moment el qual hauria preferit oblidar, era la primera vegada que na Francina es feia mal a una unglà. Era de nit. Vàrem anar al veterinari, ella ho estava passant molt malament. En aquell temps ella tenia dos anys i mig i me'n record que tenia la mateixa cara que va fer quan li varen posar la primera vacuna. Al final tot va acabar bé, li varen posar una bena i tot va acabar bé.

També me'n record quan vàrem celebrar el meu setè aniversari. Ella estava molt juganera i contenta, pareixia que no se li acabava mai l'energia. Fins que quan vaig fer nou anys ella es va posar molt malalta.

El més curiós és que es va curar, però un any després es va tornar a posar malalta i els veterinaris ens varen dir que aquesta no la superaria. Ella patia d'una malaltia causada per un bacteri molt perjudicial i era una malaltia que mai havien vist o tractat així.

Quan m'ho varen contar jo no m'ho creia, simplement pensava que era un somni i que, quan despertés, tot estaria normal, així que vaig tancar els ulls molt fort per intentar despertar-me. Vaig tornar obrir els ulls pensant que allò només era un somni, però no, no tot és un somni, hi ha coses que no es poden arreglar, i aquella era una. La meva moixeta estava a punt de morir, però en lloc d'estar plorant tot el dia vaig estar amb ella fins que va arribar el moment de separar-nos per sempre.

Abans de dir-li adeu li vaig donar un dels meus collars preferits, perquè així, quan fos allà a dalt, se'n recordés de tota la meva família i jo.

Quan em vaig despertar, ja estava molt més contenta perquè sabia que la tindria dins el meu coret per sempre, i jo sabia que ella me criaria des d'allà dalt i procuraria protegir-me amb totes les seves forces.

T'estim molt, petita moixeta.

Descansa en pau.

EL RESCAT

Guida Salvà i Bennàssar

IES Josep Maria Llompart

M'OFEGAVA, L'AIGUA QUE HI HAVIA M'IMPEDIA OBRIR ELS ULLS. ELS equips de rescat m'ajudaven a sortir, però la corda que duia lligada a la cintura em feia mal, molt de mal. Encara puc recordar la mare cridant i el pare intentant ajudar, però qui dirigia l'operació pareixia un expert. Jo feia tot allò que podia per sortir, però la cova era tan estreta que m'impedia moure'm. Em pensava que no sortiria mai, que em quedaria allà per sempre. No podia recordar el meu passat ni visualitzar el meu futur. Tenia la sensació d'haver estat allà des de feia molt de temps. No vull ni recordar el que vaig patir, totes les emocions que vaig sentir de cop. Ja quasi no quedava oxigen, m'havien de treure, m'havien de treure ja! Amb un darrer i gran esforç vaig aconseguir sortir a l'exterior. La meva mare i el meu pare em van abraçar feliços. Ho havia aconseguit. Per fi havia fet el viatge cap a la vida. Per fi havia nascut.

VIATGE A LA MEVA MENT

Laura Soler Ramos

CC La Puríssima

VIATJO A LA MEVA MENT

fent un poema eloqüent.

A les mares

no trobo idees.

Tant he pensat

que estic cansat.

Que funcioni la imaginació

que vingui ja la inspiració.

Viatjo a la meva ment

recordant tots aquells moments que abans no comprenia

i que ara ja entenc.

La màgia del Nadal

i la fada de les dents.

Em fan pensar que algun dia també seré jo un rei.

VIATJAR NOMÉS ÉS VISITAR LLOCS?

Sarita Stanimirova Mincheva

CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

SABEU QUÈ? EL MEU VIATGE VA COMENÇAR ARRAN DEL MEU PAS PER L'HOSPITAL. Perdoneu, però no m'he presentat, sóc na Maria. Em varen detectar una malaltia de l'esquena i em vaig posar molt trista però, amb el pas del temps, em vaig adonar que la vida només es viu una vegada. Quan una persona ha patit una malaltia comença a veure la vida d'una altra manera i no pensa tant en el futur sinó que pensa en el present. Jo, abans de patir aquesta patologia, m'enfadava per coses que no mereixien la pena, a la vida hi ha coses més importants que enfadar-se. No vull apenar-vos amb la meva història, sinó que vull conscienciar-vos, ja que no fa falta discutir per coses que no tenen sentit. M'agradaria dir-vos que de tot el que és dolent es poden treure coses molt bones, sobretot si ets una persona positiva, però si penses "per què m'ha passat a mi?", per

què no a una altra persona?, per què,? per què?” i una altra vegada “per què”, amb aquestes preguntes no podràs trobar les coses bones que te dona la vida.

ÍTACA

Sandra Vadell Farrús

CC Santa Mònica

ÍTACA ENS FA VIURE LA VIDA,
és el destí del nostre trajecte,
vivim experiències que mai se'ns obliden,
encara que no totes siguin perfectes.
Cada moment forma part del nostre aprenentatge,
que el camí sigui fàcil o difícil dependrà d'un mateix,
dependrà de si afrontes els problemes amb coratge
per continuar endavant perquè en això consisteix.
Intenta conèixer aquella persona especial
amb qui puguis passar tots els dies rient,
sabent que allò és amor real
i marcar amb ella records permanents.
Prova coses noves sempre,
no et quedis assegut en el teu vaixell esperant,
perquè no saps mai què pots descobrir en un vespre

corrent davant les estrelles i experimentant.
No frissis a arribar aviat a Ítaca,
perquè encara et queda un bon camí,
el que importa és el teu viatge
no el teu destí.

1519

Miquel Vidal González

IES Joan Alcover

MALGRAT ELS CRITS I APLAUDIMENTS DE LA GENT, JO NOMÉS PUC SENTIR el batec del meu cor. Estic a punt d'emprendre el viatge més important de la meva vida. Som al port de Sanlúcar de Barrameda (Cadis) a una de les naus que anirà a fer la primera volta al món. El meu capità és en Ferran de Magallanes, el meu germà. Per cert, no m'he presentat: em dic Eduard de Magallanes, tinc 28 anys, soc un apassionat de la navegació i tot el que està relacionat amb la mar. De fet, m'agradaria més viure com un peix que com un ésser humà.

...

Des de petit, cada dia anava amb el meu avi a pescar. Jo era molt bo. Algunes vegades em vaig plantejar ser pescador, fins que el meu germà em va proposar aquest viatge tan extraordinari. En aquell moment, vaig deixar la meva vida enrere i vaig començar de zero una nova vida.

—Eduard, prepara't que ja partim! —és la veu del meu germà—. Hissa les veles i digues als tripulants encarregats de popa i proa que desamarrin els caps.

—Sí, capità meu —contesto de seguida.

Tot d'una, les cinc naus (*San Antonio, Santiago, Concepción, Trinidad i Victoria*) es mouen a la vegada. Joestic a la *Victoria*. Ja partim cap a Amèrica...

...

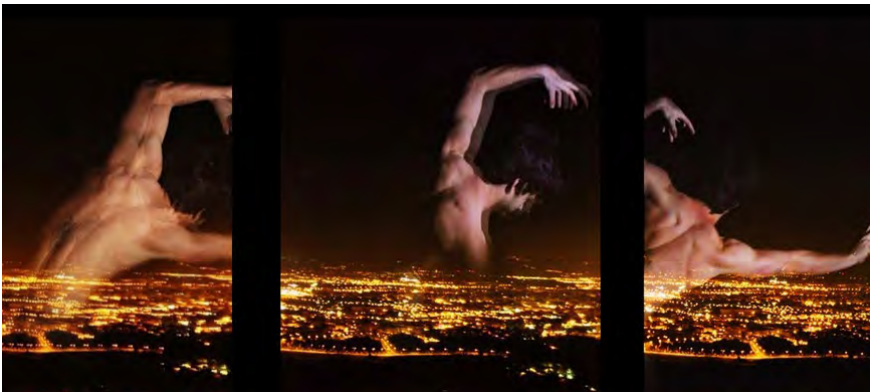
Estimat diari, allò que ha començat com una aventura, s'està convertint dia a dia en un malson. Acabem de sortir de la batalla més intensa del nostre viatge i desgraciadament al meu germà l'ha tocat una fletxa. Hem enfonsat quatre naus i quasi tota la tripulació ha mort o està malferida. No tinc forces per continuar escrivint-te...

...

Han passat ja 8 anys i el subcapità del vaixell, *Juan Sebastián Elcano*, està mal nodrit i a punt de morir. Joestic comandant la nau *Victòria*, l'única que queda. Les altres s'han enfonsat. No sé com manejar la situació en quèestic perquè per dins sent ràbia, tristesa, dolor...

...

Mai vaig saber valorar la magnitud d'aquesta aventura i és que, potser, vaig prendre una decisió sense valorar-ne les conseqüències. De vegades, els humans utilitzam més els sentiments que la raó i això pot amb nosaltres. Començo a pensar que la meva decisió va ser equivocada per haver-me guiat pel meu instint. Potser ser pescador hauria estat millor idea. O potser no...

2n d'ESO

ESCRIU I VIATJARÀS

Sabina Amengual Vaquer

CC Mata de Jonc

ESCRIU PER PODER VIATJAR

i viatja per poder escriure.

Les seves paraules sorgeixen del desig d'anar-se'n ben lluny,
sense pensar en el retorn.

Un desig d'aventura que s'emporta el seu ésser
en un viatge a partir de les paraules.

Un camí sense punt ni final,
on canvia tot el que pensa, diu i fa.

I si no viatges, com escrius?

I si no escrius, viatjaràs?

I dins teu?

Quan no hi hagi una sola paraula,
ni un poc d'imaginació,

ni de felicitat,
què faràs?

Jo? Què faré?
Sens dubte, jo...
MORIRÉ.

U L I S S E S

RUTINA INVISIBLE

Sergi Hui Amorós Cortès

IES Joan Alcover

CIUTAT DE PALMA, PERSONA ADULTA, ÉS A DIR, JO. M'AIXECO A LES 7:30, toca anar a la feina, com sempre.

Baixo al carrer, agafo la meva bicicleta i m'adono que no hi ha ningú. Moviment de cotxes, motos, autobusos i taxis sense ningú a dintre. Hi ha moviment, però no hi ha vida.

Un renou molt fort em fa mirar enlaire i veig un avió suposadament sense ningú, sense destí.

Em dirigeixo a la feina pel carril bici esquivant contínuament patinets, bicis i solitàries sabates esportives. Quan m'apropo a la feina miro el rellotge: no hi ha braç; miro els pedals i veig unes sabates: no hi ha cames; m'ajusto el casc i no hi ha cap. Arribo a la feina, fitxo, saludo, però no hi ha ningú; miro a tots els costats i un somriure invisible se'm dibuixa a la cara absent. Al meu departament, el meu superior també s'ha evaporat, així com imagino que s'evaporaran les

hores extremes, les converses hipòcrites, les discussions, una feina que mai m'ha agradat.

Tot desapareix excepte la felicitat que comença a guaitar a la meua vida.

LA DRECERA DE LA FELICITAT

Lluna Núria Garcia Simó

CC Mata de Jonc

UN VIATGE...

Però què és un viatge?

Un viatge pot ser anar a una agència, comprar un bitllet, fer la maleta, pujar a un avió, estar una setmana enfora de casa i pensar que, pel simple fet de ser lluny de la rutina, seràs feliç. Sense pensar que la felicitat la portem a dins.

També hi ha gent que cerca la felicitat en altres persones: en un somriure, en unes paraules amables o en una abraçada.

La felicitat no és més que viure el present sense desitjar ser en un altre lloc o en un altre moment. És aquell instant en què t'adones que tot el que fins ara pensaves que no era perfecte, realment ho era per a tu.

Ben pensat, arribar a la felicitat també es pot considerar un viatge. Un viatge amb la peculiaritat de no saber ni l'hora ni el camí d'arribada i en què cada persona ha de traçar la seva pròpia ruta per arribar al mateix destí.

ENDINS A'T

Marina Parra Vázquez

IES Josep Maria Llompart

EL MEU VIATGE COMENÇA QUAN GIR LA PRIMERA PÀGINA. COM SERÀ aquesta vegada? Quines experiències viuré? Tot és una incògnita.

Cinquanta pàgines. Ja estic submergida dins el món de la consciència. Ja no hi puc fer res, estic engrescada. És com un medicament que tothom ha de prendre almenys un cop a la vida.

Pàgina dos-cents quaranta. Això s'acaba. Torn a la vida real, encara que, com sempre, amb la motxilla plena. Ara som més feliç i lliure.

EL DARRER DELS SEUS IMPEDIMENTS

Aina Perelló Riera

IES Madina Mayurqa

CANSAT DE CAMINAR ES VA LLANÇAR A LA NEU. JA NO TENIA FORCES PER OBRIR els ulls ni escoltava el bum-bum que solia fer el seu cor. Volia arribar al seu destí que tant anhelava, però cada vegada els seus sentits es feien més dèbils. No hi podia veure, no podia sentir el que passava i, el pitjor de tot, ja no sentia aquell fred horrible que abans tenia, sinó una agradable i acollidora calor. I allà, estirat a terra com si fos un soldat caigut en la guerra o com un os polar en ple hivern, va decidir que no arribaria al final del camí, no podia més. I com el que diuen a les pel·lícules, quan et mors veus passar la teva vida davant els teus ulls, va començar a sentir una veu d'una dona. Primer pensava que venia de l'exterior, però després es va adonar que era la seva ment, era la veu de la seva mare. Va intentar dir-li alguna cosa però no va poder, i allà, enmig de la nevada, va saber que el seu viatge havia acabat. Havia mort.

SORTIR DE RUTINES

Leire Rodríguez Prados

CC Mata de Jonc

LA BRISA FREDA QUE FREGA LA PELL, LES SÀVIES PARAULES QUAN SURTEN d'ells, els granets de sorra enganxats als cabells, el nas vermell quan ensumes la flor, tapar-se amb llençols quan les ombres fan por.

Recórrer el món amb les xancles de la platja, vagar per ciutats fins a veure miratges, aixecar-se del llit amb el crit del veí, rodar i caminar com si no hi hagués fi.

Viatjar, sortir de rutines per entrar a noves vides.

DIFERENT

Ariadna Román Gordillo

IES Son Rullan

SOM NA MARGALIDA. EL MEU VIATGE VA COMENÇAR FA QUINZE ANYS quan només era una llavor, vaig ser dins d'un lloc càlid, còmode, ple d'un líquid viscos on estava aïllada de l'exterior, protegida i sense soroll durant nou mesos. Passat el temps vaig sortir a la Terra on vaig conèixer un home i una dona que deien ser els meus pares, es diuen Miquel i Maria, són molt bones persones.

Des de molt petita sempre he hagut d'organitzar les coses i fer llistats amb la informació que recull, ah! I no m'agraden les abraçades. Els meus pares pensaven que era una etapa que amb els temps passaria, però amb els anys es varen adonar que era diferent.

Quan tenia cinc anys em varen convidar a la meva primera festa d'aniversari amb tota la meva classe. Hi havia molta gent, música, globus... els nins cridaven, reien i ballaven. Veia les cares dels meus companys i, de veritat ho dic, no sabia què significaven, després de mitja hora vaig esbrinar que eren feliços. Quan va arribar el moment

del pastís, tothom es va posar a cantar, em vaig posar nerviosa i vaig tenir un atac, una rebequeria o com vulgueu dir-ho. Em vaig posar a fer voltes en cercle, a cridar pegant cops a la taula amb les mans i al cap sense control. Finalment, em vaig amagar dins d'un armari buit de la cuina. Els meus companys i els seus pares em miraven espantats. A partir d'aquell dia ja no van tornar a convidar-me a cap festa. No em va importar perquè jo des de la meva habitació puc anar a on vulgui: a les piràmides d'Egipte, al fons de la mar amb els peixos i els dofins... I així puc estar tranquil·la, perquè per ser sincers preferesc estar tota sola que amb companyia. En canvi, la meva mare es va posar trista i va parlar amb mon pare del meu comportament. Ens varen portar a un lloc, que exactament no sabia què era, amb persones estranyes que volien saber coses de mi. Ells deien paraules com autisme, però jo no escoltava gaire, ja que estava viatjant per l'Àrtic i em prenia un suc de poma.

Fins ara, això no ha suposat cap obstacle, des que m'aixec fins que me'n vaig al llit cada moment és un nou viatge i una nova experiència.

Com diu la meva mare som "la seva nena especial".

EL VIATGE

Gabriela Simón Marcos

IES Madina Mayurqa

I QUAN ESTAVA ESTIRAT AL LLIT S'ADONÀ QUE EL VIATGE HAVIA ARRIBAT A la seva fi. Havia lluitat, no va ser un viatge fàcil per a ell. El trajecte li va donar molts cops però no es va rendir. La Guerra Civil mai li llevà les ales. Ales d'esperança i de ganes de viure, de gaudir. Gràcies a elles el viatge se li va fer curt, i va poder veure el millor del nyap de vida que li havia tocat viure. Però en aquests darrers instants, tal com si fossin fotogrames d'un carret, els seus records anaren apareixent. Com al seu germà i ell els reclutaren per a la guerra, com la seva família estava separada, la fam, les desgràcies, els bombardejos, la sang... Per altra banda, el seu casament, el naixement del seu primer fill, les cartes de la seva família mentre estava de servei... És increïble com un viatge, com és la vida, que ho és tot per a tu, en qüestió de segons es pot convertir en cendres del temps. Perquè al final, el viatge és el que et toca viure. Tot acaba. Instants després de la seva reflexió, tancà els ulls i es deixà anar.

UN VIATGE DIFERENT

Claudia Valle Rojas

IES Josep Maria Llompart

AQUELL DIA ESTAVA MOLT EMOCIONADA: A LES DEU I MITJA PARTIRÍEM cap a casa de la meva cosina de València.

Quan vàrem agafar l'avió, el dia es va anar ennigulant però ma mare va dir que no passava res, que no havíem de passar gens de pena. Després de mitja hora varen començar les turbulències i ella ens va demanar menjar per distreure'ns. L'avió es bategava molt i la gent estava molt espantada, semblava que ens havíem d'estavellar.

Em va despertar un metge. Jo era al llit d'un hospital i no recordava res. Ara visc amb una família d'acollida.

3r d'ESO

VIATJANT

Alejandra Caldentey Mínguez

IES Madina Mayurqa

EM DESPERT COM CADA DIA PER LA LLUM DEL SOL REFLECTINT LA MEVA pell blanca. Avui dematí soc a París mirant la torre Eiffel però probablement aquesta nit dormi damunt Roma. Esper que el vespre no sigui molt ventós i pugui dormir tranquil sense cap molèstia.

Canvio d'amics constantment i, com que soc molt vergonyosa, quan els acab de conèixer, me'n vaig cap a un altre lloc. No m'agrada gaire viure així perquè em sent tot sol quasi sempre, només estic acompanyat del cel i del sol. Com que soc un poc trapella, m'encanta quan me pos a plorar i bany tota la gent. Per cert, soc un núvol.

EL VIATGE

Daniel Calzetta Torres

IES Madina Mayurqa

AQUELL VIATGE NO VA SER UN VIATGE QUALSEVOL; EN AQUELL VIATGE vaig trobar l'amor de la meva vida i el vaig perdre.

En aquell viatge vaig ser feliç i vaig estar trist.

En aquell viatge vaig viure i en aquell viatge vaig morir.

El viatge comença i acaba al mateix lloc: en algun camp de concentració de 1940.

CRÉIXER

Maria Ceballos Llobet

CC Santa Mònica

POSTES DE SOL. RECORDS. UN BON LLIBRE EN UN DIA DE PLUJA. PLATJA i castells d'arena. Viatjar. Històries de l'avi. Rialles compartides. Teatre. Festes de Nadal. Una abraçada. Persones que et fan costat. Mirar els estels. Un ram de flors. Plorar de tant riure. Fotografies de l'àvia. Mallorca. Celebrar un aniversari. El vent acariciant-me la pell. Gelats. Música. *Carpe diem*. Jugar devora el foc. Quan em dius t'estimo. Pel·lícules que fan plorar. Nosaltres, tu i jo. Pintar, ballar, cantar i somniar. La primera vegada que t'enamores. Sortir de festa. Cinema. Vacances. Menorca. Passejar devora el mar. Sabor d'aigua salada. *Hippies* i literatura. Portar el teu nom amb orgull, Maria. Llimonada. Pintar-me les ungles. Nits d'estiu. Escriure. La seva cançó preferida. Anar a contracorrent. Dansa contemporània. El soroll de les onades. Llibertat. Tenir menys por. Continuar el viatge a Ítaca...

SUPERACIÓ

Alejandro Fuentes Losa

CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

LA SUPERACIÓ ÉS EL CAMÍ QUE EN UN PRINCIPI NO TÉ FINAL. PERSONALMENT, crec que no hi ha meta, ja que si tens ganes de superar-te cada vegada, no tens cap fi fins que t'atures. Amb treball, constància i esforç aconsegueixes el que vols i amb més treball et superes dia a dia ple de motivació i autoestima.

Si estàs o et trobes enfonsat, només pots anar en una direcció, que és cap amunt. Si creus en tu mateix, i treballes per obtenir el que vols, el temps que necessitis no importa, el que realment val és el que no t'aturis a mig camí. El que vull dir és que quan diguis “fins aquí he arribat”, estaràs al teu cim i quan siguis a dalt de tot només podràs anar en una direcció: cap avall.

L'ILLA DESERTA

Pablo Gehlhaar Mínguez

IES Madina Mayurqa

VULL NAVEGAR

per l'aigua dels teus cinc oceans
fins arribar
a una illa deserta
on no existeixi
ni la por, ni la tristesa, ni l'odi,
ni la feblesa.

Una illa que m'allunyi
de totes les coses dolentes
que m'ofeguen
quan no estic a la teva vora.
Intentaré conquerir l'illa
amb la meva tendresa
i serà aleshores
que començarà la revolució.

GRAN MISTERI AL COL·LEGI

Aina Herrero Dumas

CC La Puríssima

NO SABIA EL QUE LI PASSAVA, PERÒ INTUÏA QUE ALGUNA COSA DOLENTA succeiria. Se n'anava cap a casa quan de sobte va sentir un crit molt fort. Es va quedar gelada. Pocs minuts després va veure una ambulància i dos cotxes de policies que passaven a tota velocitat. Ella es deia Christina Pérez.

Na Christina era una excel·lent alumna del col·legi Molirra. Era molt llesta, astuta, amable, simpàtica i sempre somreia. Els seus passatems favorits eren les endevinalles i llegir. Sobretot llegir, sempre que podia llegia. I, si li demanaves qualche problema de matemàtiques, te'l podia resoldre en poc temps. Òbviament la seva assignatura preferida eren les mates.

Aquell catorze de febrer se li gravaria en la memòria per sempre. Tornava del col·legi, de fer natació, estava a uns deu metres així que va comprendre d'on venia aquell crit. Tenia curiositat. Se'n va anar corrent

cap allà, i quan va arribar, ja hi havia molta gent al voltant del col·legi. Es va posar a la gatzoneta perquè no hi veia.

Eren les vuit de la nit. Els policies ja havien arribat així que retenien la gent curiosa. Ningú sabia el que passava. Na Christina es va colar per una finestra posterior de l'edifici. Es va quedar quieta. Sentia uns policies que xerraven seriosament:

—M'he trobat un camí de sang però no duu enlloc. Comença per un racó sense sortida. Hem mirat i revisat si hi havia qualque trapa o passadís secret però, com pots suposar, no hem trobat res —va dir un dels policies a l'encarregat del cas.

—Hem de mirar ben mirat. Aquella al·lota no pot haver desaparegut per art de màgia —va dir l'encarregat del cas, el qual es deia Mateu.

Mentre na Christina escoltava aquella conversa dels policies sense ells saber de la presència de l'al·lota. De cop i volta na Christina va sentir el tacte d'una jaqueta al darrere, el tacte li resultava familiar. Abans que pogués xerrar o cridar, una mà li va tapar la boca i li va dir que no cridés i que es calmes. Ella només va fer cas al primer punt, el segon se'l va botar, súper ràpid es va girar i va veure en Lluís. En Lluís era uns dels seus amics de classe i del qual estava ben enamorada. Tot d'una es va posar vermella, i, xiuxiuejant, li va demanar què feia allà i ell li va dir:

—Estic fent el mateix que tu, escoltar la conversació dels policies, pel que sé, na Marina ha desaparegut.

Na Christina es va posar més blanca que un full i en Lluís ho va notar:

—Et trobes bé?

—No molt, ara ho entenc tot, na Marina havia de venir avui a natació i no ha vingut. Oh déu meu, sa meva millor amiga ha desaparegut!!!

—Eii! Què feis aquí? Està prohibit, teniu qualque explicació? —va dir el cap de policia, en Mateu.

—Sí, ehh... la desapareguda és la millor amiga de na Christina i jo soc en Lluís, amic de na Chris —va dir l'al·lot.

—Sí... Avui havia de venir a natació i no ha vingut, pensava que li havia sorgit qualque imprevist, i pel que veig és així però més greu —va dir ella tota trista.

—Així que la coneixeu... Jo soc en Mateu, l'encarregat d'aquest cas.

CAMÍ AL SUÏCIDI

Rubén Muñoz Vilches

CC La Puríssima

SUBMERGEIX-TE EN LA TEVA DEPRESSIÓ I CONTEMPLA L'ESTANY DE LA teva infància. Després busseja fins a les profunditats i, mentre els peixos suren i la teva ànima vola, explora els teus records en aquell llac en el qual un dia no vares valorar el moment en què estaves amb el teu pare, la teva mare i el teu germà. Promptament surt del llac i ves al banc on les flors de cirerer es marceixen, canvien de color i moren. Ves a aquell banc on un dia hi va haver una família feliç i ara només queden les cendres de les rialles; ho recordes? Aquell dia tots somrèiem i rèiem. I ara només queden els ressons dels records i moments no valorats.

I jo era allà, caminant en la nit freda, caminant al final del camí i el de la meva vida, recorrent aquesta muntanya fins a arribar al cim de la meva vida, preguntant-me, val la pena viure? He trobat la pau? I mentre pujava, el meu cor plorava. La meva ment, depressiva tornada a la foscor i malenconia, sentia la veu de la meva mare, dient-me “T'estim” i la veu del meu pare dient-me: “Ets un bon noi”.

I jo era allà, en el silenci de la depressió, en el silenci del suïcidi i en l'alè de la mort. A la part alta del Castell fosc i la muntanya plena

d'ànimes en pena, l'últim que vaig dir va ser "Adeu Papà i Mamà, us estim molt" i, finalment, jo em vaig tirar i vaig morir en el buit de la desesperació.

Aquesta és la meua nota. La nota que alberga la pregunta que no té resposta, simplement hi ha una mirada a l'infinit.

POR A LA FOSCOR

Tania Puente Alzate

IES Son Rullan

DIUEN QUE LA MORT ÉS EL NOSTRE ÚLTIM DESTÍ, PERÒ JO CREC QUE ÉS el nostre últim viatge i el més llarg. Diuen que la llum que veim quan morim és el mateix llum de l'hospital que vàrem veure en el moment del nostre naixement, però jo crec que és el reflex de tots els nostres records. Diuen que mai ho sabrem fins que arribi la nostra hora. Això diuen, però jo ja l'estic veient i segueixc sense saber què és.

No puc moure'm, però sí escoltar el que diuen, tot i això, ja creuen que soc morta. Potser tenen raó, no ho sé ni jo.

De sobte, aquella llum es transforma en una plena foscor i em tem que el que passarà no és res bo. Una ansietat recorre el meu cos i provoca que em senti cada vegada pitjor per no poder fer res.

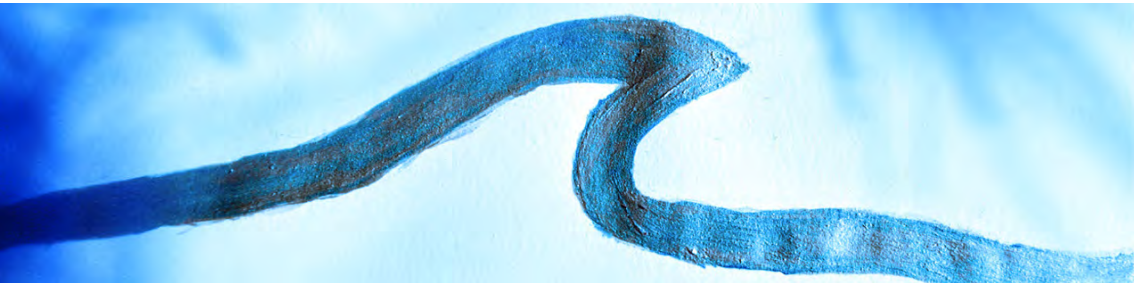
Intent recordar el que va passar, però és impossible. Necessit que el meu millor amic m'agafi la mà, com quan érem petits i jo tenia por de la foscor. No sent res. M'hi esforç, ho intent una vegada i una altra i res. No sent res. Res.

Llavors, un record arriba a la meva ment, però tot és molt borrós. Amb prou feines puc veure que, davant meu, es troba un sun sofà negre on qualcú, que no puc distingir, està assegut. Lentament, em dirigesc al que, supòs, és la cuina. Un lloc molt ample amb un gran finestral que dona cap al jardí banyat en la foscor de la nit i pintat per la blanca llum de la lluna que permet veure un enorme i preciós arbre. Record que en aquell arbre hi pujàvem el meu germà i jo per xerrar sense que ningú ens molestés i la nostàlgia m'inunda. Fins que m'assabent que soc a ca meva, per tant, qui està assegut al sofà és un conegut meu. Mai deixaria que un desconegut entràs a ca meva. És aquí quan el record del so de les agulles del rellotge és interromput pel d'unes sabates quan xoquen amb el sòl de fusta el qual està ple de taques de sang que cada vegada augmenten. La imatge d'un punyal clavat a la meva espatlla es fa present en la meva ment i, segons després, es veu interrompuda per la d'uns ulls grisos que reconeixeria en qualsevol lloc. No obstant això, aquesta vegada són acompanyats per una mirada d'odi profund que mai hi havia vist.

Ara sí, una mà subjecta la meva, però em sent incòmoda. Aquesta vegada, aconsegueix obrir els ulls i el veig, però ja no sent aquella protecció que sentia de petita. Ara sent fàstic, temor, sent que no el conec.

Em vaig equivocar, vaig permetre que un estrany entràs en la meva vida i es convertís en el meu millor amic. Després de més de deu anys d'amistat, m'ha apunyalat per l'espatlla, mai s'ha dit millor.

Ara sé que jo soc l'única en qui puc confiar.

REPETITIU

Simón Ruiz Valera

IES Joan Alcover

EL MEU VIATGE COMENÇA EL DIA EN QUÈ VAIG NÉIXER, POC DESPRÉS DE morir, només per a reencarnar-me de nou. I per a què? Ja he llegit cada llibre, he cremat cada llibre, he complert cada llei, he trencat cada llei, he fet amistats amb tothom i he matat tothom. Aquest viatge anomenat “vida” no hauria de ser completat com jo ho vaig fer, sinó ser experimentat una sola vegada, i decidir com.

Fins que va aparèixer aquesta nena, una nena de cabells llargs i castanys, d’uns 9 anys diria. Jo, que he conegut cada persona del món, mai l’havia vista. Em vaig estranyar, i vaig decidir anar a parlar amb ella. D’aquest precís instant, idèntic a molts altres, tinc mil records: en un em va saludar alegrement, en un altre amb una actitud amenaçant, en un altre em va ignorar, en un altre em va mirar curiosament... ¿Potser ella també hagi anat a tot arreu, intentant descobrir tot el que aquest viatge de rumb exacte tenia per oferir?

LA SOLEDAT

Paula Salas Villajos

CC Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

LA SOLEDAT ÉS IMPORTANT, TANT COM L'AIRE QUE RESPIRAM I, ENCARA que no ho volem, sempre estam sols. Quan estam amb algú, ningú es pot ficar dins el nostre cap i fer-nos sentir sempre acompanyats. La soledat no és tot tristesa i resignació, també és molt més: és llibertat, gaudir dels petits detalls i de la senzillesa. Si, la senzillesa d'acceptar-se a un mateix, de no haver de cercar conversa ni de transformar-te en una altra persona per quedar bé amb els altres. La soledat és ser tu mateix i sentir-te bé en estar tot sol. La gent pensa que quan una persona està sola al carrer és que no té amics o que és molt tímida, però la realitat és que molta gent voldria tenir la capacitat per gaudir i observar les coses. La soledat és riquesa, la soledat és vida.

ELS PASSOS DEL CAMÍ

Marta Sans Carreño

IES Son Rullan

PODRIES DIR-ME SOMIADOR, INGENU O EXTRAORDINÀRIAMENT SIMPLE i no t'ho discutiria; però en cap moment permetré que algú afirmi que no sé què és el dolor, perquè això és un coneixement que tinc imprès amb sang a la meva pell.

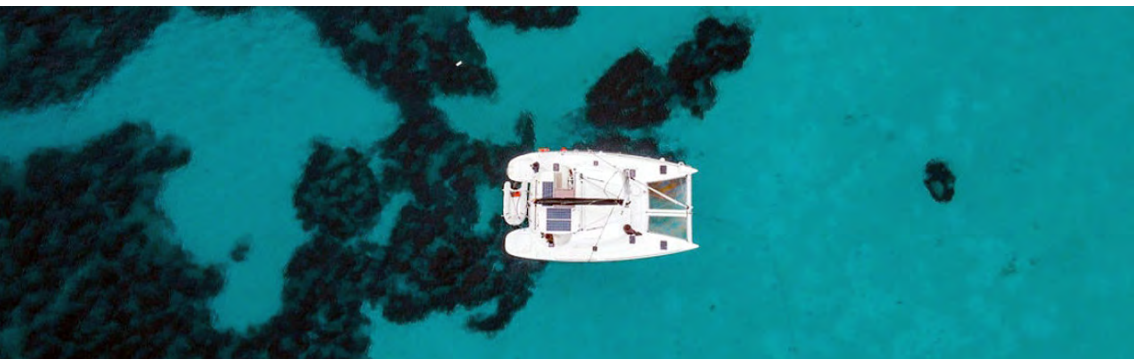
Jo, encara que no t'ho creguis, sempre m'he fet la mateixa pregunta: “Per què? Per què he de caminar amb els peus nus i sagnants pels vidres i les pedres del camí?” I al final sempre arrib a la mateixa (i generalment insatisfactòria per als altres) conclusió: “I què m'és? Tampoc no em vull aturar, simplement aniré mirant el paisatge, potser és fins i tot interessant”.

Per ara he caminat per un bosc. Potser et sona, és realment immens (jo encara no he arribat al final) i està tan ple d'arbres mil·lenaris increïblement grossos que, els que es troben a costats diferents del camí s'abracen amb les branques tan fermament que formen un sostre de fulles i fruits. Però encara tinc al cap el dubte de si és per protegir-me

de la pluja i el fred o per evitar que pugui veure la immensitat del cel... Igualment podria sortir del bosc molt fàcilment. Hi ha tota mena d'espais en els quals puc veure o millor dit, sentir, sortides. I sí, he dit sentir perquè el forat està més obscur que una nit sense estrelles ni lluna però clarament puc sentir crits d'angoixa i laments. Ja hauràs comprès per què no he sortit del camí. No sé exactament qui o què fa aquells renous però tinc una teoria... Ànimes! Sí, com la que se suposa que tinc jo i com les que se suposa que varen tenir els cossos als quals pertanyien. Però aquestes ànimes no són com la meva (o, almenys, això esper), aquestes ànimes abans eren persones que varen passar per allà i per por, ira o funesta intenció varen vendre les seves ànimes per tenir més camí per recórrer, tot i que això no va millorar el seu viatge. Per cert, recordes allò que tenia imprès amb sang a la pell i que era el dolor? Bé, part d'això són els laments i les veus que ressonen al cap i per les quals m'imagín, inevitablement, els desgraciats passos dels morts, a més de les meves ferides reobertes i els meus peus sagnants.

Igualment sé que al camí em trobaré amb altres persones que també tinguin els peus sagnants, les ferides reobertes i, com jo, amb insistència, convicció i sobretot amb un somriure als llavis caminaran sense aturar-se.

En algun moment arribaré al final...

VULL...

Laura Vadell Farrús

CC Santa Mònica

VULL ESCRIURE I NO MIRAR SI EM QUEDA TINTA.

Vull córrer sense que el cansament m'impedeixi continuar.

Vull anar de compres amb ma mare sense pensar en els preus.

Vull nedar a la freda aigua del mar el vespre, i que el constipat de després no m'importi.

Vull viure un estiu sense comptes enrere al setembre.

Vull ballar aquella cançó amb totes les meves forces encara que sigui la darrera.

Vull escoltar les mil històries de la meva padrina malalta, i viure-les amb ella.

Vull declarar-me a aquell al·lot sense saber si em rebutjarà.

Vull cuinar la meva coca preferida amb ganes i, si em surt crua, tirar-la als fems.

Vull riure amb les meves amigues sense passar pena de si faig tard a casa.

Vull tocar els estels i que ningú em digui que són massa lluny.

Vull anar a la festa de final de curs i no preocupar-me per si he de tornar tota sola.

Vull tornar a veure't aquí al meu costat i no despertar-me enmig del somni.

Vull plorar i esgotar tots els mocadors encara que tothom se'm quedi mirant.

Vull jugar al billar encara que no pegui a cap bolla.

Vull agafar-te de la mà i no angoixar-me per si t'amolles.

Vull gaudir de les vistes marines i, si em fa por, gaudir també de la por.

Vull viure el present, ja que el després no té importància.

4t d'ESO

LA LLUM BLANCA

Elena Bueno Serrano

IES Josep Maria Llompart

NORANTA-CINC ANYS, UN LLARG VIATGE, UNA BONA VIDA. NO SENTIA gens de por quan pensava en allò que, suposadament, venia després de la llum blanca.

En aquell moment només li venia al cap una barreja de records. N'hi havia de tot tipus, de la seva infantesa: corrents amb la seva germana pel jardí de casa, les rialles, la màgia de totes les coses. De la seva joventut: el primer petó, els dubtes, la inseguretat, ell.

Va pensar en el naixement dels seus fills, dels seus nets, i la felicitat que havia sentit veient-los créixer i aprendre del viatge de la vida.

Recordava l'Eduard, i com tot semblava gris quan ell ja no hi era... potser es tornarien a veure, ell l'havia feta feliç aquí i ho tornaria a fer allà on fos que es dirigia ara.

“Heu fet d'aquest un viatge meravellós”, va ser el darrer que va dir. Va tancar els ulls i es va deixar endur.

LA LLEGENDA D'ARION

Miquel Díez Barceló

IES Madina Mayurqa

LA HISTÒRIA QUE ARA US CONTARÉ, POTSER NO SIGUI RELLEVANT, PERÒ única i especial, segur que sí.

Vet aquí en aquell temps que de la palla en feien fems, a la petita illa grega d'Ítaca existia una llegenda de feia molts d'anys que deia que al turó de Lefki-Starvos hi vivia un ésser fatal que fou desterrat del seu món i condemnat a viure per tota l'eternitat en el petit turó que, al llarg de tota la història, ha estat el causant de moltes desaparicions, perquè de la seva bellesa divina i el seu encant femení cap home s'ha pogut resistir, i els pobres, no podien escapar-ne fins que morien afamegats.

Això va ser així fins que un dia un jove anomenat Arion va descobrir la seva debilitat; però cada cosa al seu temps. El jove Arion va viure amb la seva família en una modesta, per no dir precària, casa de pescadors. A n'Arion li encantava pescar, sempre que podia ajudava al seu pare a obtenir el dinar i el sopar, perquè l'única cosa que tenien al seu abast era la mar i els seus fruits; però quan no podia sortir amb el seu pare a pescar, decidia fer-ho pel seu compte.

Un dia, mentre pescava, la seva canya se va enganxar i li va escapar de les mans, així que n'Arion decidí capbussar-se dins l'aigua per recuperar-la i, de sobte, un petit centelleig li cridà l'atenció, així que decidí apropar-s'hi per veure què era però, com que no ho veia bé, va agafar l'objecte estrany i la canya, i els pujà tots dos cap a l'exterior; després d'haver-se refregat els ulls pogué observar que l'objecte estrany es tractava d'una petita arpa d'or, amb gravats preciosos i unes cordes de diamant.

Per desgràcia, n'Arion sabia que, si la seva família se n'adonava, decidiria vendre l'arpa per sortir de la pobresa; per tant, va fer tot el que va poder per dur-la a una petita cova que havia descobert ell, i la va amagar allà perquè ningú la trobàs més que ell. I així passaren les setmanes i els anys per a n'Arion; anava sempre que podia a la cova per assajar les cançons que ell mateix havia compost, fins que una nit que s'havia escapat de ca seva, mentre tocava, va sentir un renou al seu voltant i, de sobte, es va adonar que una petita figura femenina sobresortia d'un arbre, amb els seus cabells llargs i negres, la seva boca prima, una pell blanca com la neu, sense cap tipus de taca ni marca d'envelliment, amb uns ulls negres sense cap rastre de la pupil·la blanca, comuna en els humans; en veure que havia estat descoberta, decidí sortir del seu amagatall i apropar-se a aquell que l'havia interrompuda en la seva observació.

N'Airon, sense saber per què, es va sentir atret per aquella jove de bellesa divina i misteriositat profunda, que amb un fil de veu es va agenollar davant ell i li va suplicar que seguís tocant, i així ho va fer n'Arion que, pertorbat per la visió d'un ésser tan bell però tan fràgil davant la seva música, va tocar tota la nit fins que, a l'arribada de l'alba, la jove figura el va besar i li va agrair en forma de llàgrimes el seu acte que havia aconseguit purificar un ésser que seria recordat per la seva bellesa, però sobretot per la seva feblesa davant la música d'Arion.

VIATGE PER LA INTRAHISTÒRIA DES LLOMBARDS

Catalina Ferrer

IES Joan Alcover

HE DORMIT TOT EL CAMÍ DES DE PALMA, PERÒ JUST EM DESPERT I VEIG el cartell que posa “Es Llobards”. El primer que veig en entrar al poble és aquella església que tant va costar fer. Uns la volien més endavant, altres més enrere i finalment va quedar així, i està bastant bé, però n’hi ha que encara estan descontents: diuen que pareix un cinema o un teatre. Si gires el cap a la dreta veus el bar de Can Rita, com sempre amb gent asseguda fent la xerradeta, xerradeta que alguns ja comencen a les sis del dematí.

Ui, ja som davant el forn des Molí. Aquest forn pot presumir de fer el pa més bo de tot Mallorca. En Blai, el forner, sempre està fent feina i

amb el grup d'amics li feim visites a bones hores de la matinada entrant per la porteta de darrere.

Ara vos xerraré del grup d'amics. Es Llombards és un poble de poc més de 500 habitants, per això no hi ha molts d'al·lots, però fa uns sis anys ens vàrem començar a ajuntar un grup de nins i nines d'edats molt diferents. Avui en dia encara som amics i hem passat moments millors i moments pitjors però ens estimam molt i a l'estiu quasi no estam a casa perquè passam tot el dia junts.

Bé, ja hem arribat a casa però em fa ganes fer una volta amb la bicicleta així que l'agaf i partesc.

Vaig a Ca ses Monges, antigament un convent i ara un petit local social per a la tercera edat. Pens en quan era l'escola de les nines del poble fa 60 anys. Avui en dia aquestes nines segueixen anant a Ca ses Monges, però ja no són nines, són dones que han viscut una vida difícil i segurament no han pogut fer tot allò que volien pel simple fet de ser dones. Dins aquest local passen totes les notícies del poble: una diu que ha vist una cosa, una diu que n'ha sentida una altra. Alguns horabaixes també funciona com a casino i es fan importants partides de cartes apostant monedes de cinc cèntims.

Segueisc amb la volta, vaig cap a foravila i arrib a s'Almunia. A l'estiu hi ha moltíssims turistes que hi neden, però no saben que en el passat va ser una cala on es feia contraban, com a tota la costa llombardera. Els vaixells arribaven d'Àfrica carregats de tabac i els joves del poble contractats per les companyies contrabandistes descarregaven els paquets i els entregaven als responsables. O bé els deixaven als "secrets", amagatalls on després serien recollits quan no hi hagués "moros a la costa", és a dir, ni guàrdies civils ni carrabiners que vigilassin.

Acab el meu petit viatge per es Llombards mirant la mar i veig que no només he fet un viatge físic, també he viatjat dins la petita història del poble. Aquesta intrahistòria no sortirà als llibres ni s'ensenyarà a

classe, però és la història que fa que siguem qui som avui en dia com a poble, que fa que estiguem units. Però la des Llombards no és l'única intrahistòria, tu també tens la teva, la de la teva família, la del teu poble... i per totes elles val la pena fer-hi un petit viatge com aquest.

EL MEU VIATGE

Bruno Jan Van Bemelen Motos

IES Madina Mayurqa

VA SER UN VIATGE ESTRANY, I ENCARA HO ESTÀ SENT. EL VAIG COMENÇAR des que vaig néixer. Però no va destacar a la meua vida fins més tard. És un viatge que tothom du a terme. Encara que, a vegades, no el notes. I, a vegades, va tan a poca pocque pareix que tornes a l'inici. Normalment quan viatjam cercam fugir, sí. Però en aquest cas no foren altres terres físiques o inventades. Vaig fugir cap endins. Dintre el meu cap, les meves idees. Descobrir-me, aprendre de mi. He col·locat una cadira i allà estic. Observant el present, el passat, el futur i l'impossible. Esperant algú.

L'ÀVIA

Sara Lasaga Brotons

IES Joan Alcover

M'AIXEC D'UN SALT, EM VESTESC I SURT CORRENTS, NO SENSE ABANS AGAFAR els meus apunts de física. Duc dues setmanes preparant-me per aquest examen i justament avui el despertador ha decidit deixar de respirar, som una desgraciada.

Arrib a l'examen deu minuts tard, però gràcies a les meves habilitats de persuasió, la professora em deixà fer-lo. A la fi, el gran moment: agaf el bolígraf i em dispòs a calcular la mitjana ponderada del nitrogen quan qualcú toca a la porta. Quina sort tinc! Entra la cap d'estudis més seriosa que de costum i em mira. Comença a caminar cap a la professora i després d'uns segons de silenci incòmode, em demana que surti de classe. Decidesc no preocupar-me per l'examen i en sortir de l'aula, tanco la porta darrere meu per quedar-me cara a cara amb ella. Em mira, la mir i es queda callada durant massa temps per al meu gust. Intenta començar una frase però només arriba a la segona síl·laba, em torna a mirar i llavors ho diu. Escolt les sis primeres paraules i després

decidesc deixar de prestar atenció, la meva àvia és a l'hospital. Sent com continua parlant quan li don l'esquena i començ a caminar pel passadís. Aviat, deix d'escoltar la seva veu, així que assumesc que ha decidit no seguir-me.

Surt de l'institut i sent l'aire, el sol, el renou dels cotxes i el dolor. Decidesc obviar el tema i avançar al més ràpid que puc cap a l'hospital. La gent em mira amb llàstima, estic plorant. Em sec les llàgrimes i arrenc a córrer, com si així fos més fàcil allunyar-se dels problemes. Aleshores, començ a pensar en ella i tot el que he viscut al seu costat; tot em sembla poc. Pocs moments, pocs records, no suficients t'estim o t'he trobat a faltar. Pens en el que podria haver fet i no vaig fer per peresa o pur egoisme, i en les excuses, maleïdes excuses. Que si no tinc temps, que si tinc massa deures, que si he quedat amb amics...

Not que se m'asseca la gargamella i que continuu plorant quan arrib a l'hospital. En entrar, m'adon que no sé a quina habitació és la meva àvia, ni tan sols sé si és a una habitació. Veig que un infermer s'acosta i intent demanar-li si sap on és, però no em surt la veu. M'abraça i m'eixuga les llàgrimes, em calm uns segons i aconseguesc donar-li el nom de la meva àvia i demanar-li si sap on és. Habitació 735. Decidesc agafar l'ascensor, però als deu segons d'espera, m'impacient i començ a pujar per les escales.

Torn a pensar en el que m'he perdut. Envej la gent que no ha estat tan estúpida com jo, que ha decidit aprofitar cada segon amb els seus éssers estimats. Gent que ara mateix no se sentiria culpable, simplement, perquè ells ho han fet tot. Ells han parlat, han compartit moments, s'han fet feliços els uns als altres i s'han estimat tot el que es pot estimar algú.

Arrib sense respiració a la setena planta i em dedic a cercar frenèticament l'habitació: 732, 733, 734... 735. No sé què fer, no sé si entrar, esperar que surti qualcú o, simplement, seure a un cantó i plorar.

Respir i intent calmar-me convencent-me que tot sortirà bé, que passi el que passi, ella sap que l'estim i que ho sent. Agaf el pom de la porta, m'eixug les restes de llàgrimes i entr. Veig la meva mare, mirant-me. S'aixeca, m'abraça i em diu que no passa res. Amoll l'aire que duc a dins i m'acost al llit. Sent que em batega el cap i que deix de respirar quan la veig. Està bé. Les cames em tremolen quan m'acost a ella. La mir, em mira. T'estim, àvia!

KUALA LUMPUR

Jordi Lull Ferré

IES Josep Maria Llompart

—L'INFORMAM QUE HA GUANYAT UN VIATGE A KUALA LUMPUR. PASSI PER LES oficines del carrer Lluna i rebrà un viatge a aquesta magnífica ciutat per a dues persones amb tot pagat.

En aquell moment el meu cor batejava més de pressa que quan vàrem fer la prova de resistència d'educació física. Tot d'una vaig telefonar a n'Emma i li vaig dir la magnífica notícia i li vaig demanar si volia venir amb mi. Ella va dir que sí a l'instant. Però el que no sabia n'Emma és que amb aquell sí s'estava condemnant per la resta de la seva vida. Si jo no hagués estat tan cap de suro de no revisar d'on provenia aquella informació no ens hauríem ficat en el bus de l'empresa que, suposadament ens havia de dur a l'aeroport. No ens hauríem despertat lligats a una llitera endollats a uns tubs de diàlisi, els nostres ronyons no s'haurien venut al mercat negre i les autoritats, després de dos mesos de desaparició, no haurien trobat els nostres cossos al col·lector del clavegueram de la ciutat.

ADRIANNE

Aina Marrugat Oliver

CC Mata de Jonc

ENCARA EVOCO, ADRIANNE, AQUELL DIA QUE EM FOLRARES ELS ULLS AMB les teves pàl·lides mans i murmurares suaument a la meva orella que veure res era la millor manera de veure-ho tot. Llavors, jo no li vaig concedir la importància que requeria, però ahir, mentre endreçava el fons de l'armariet de l'escriptori, vaig recuperar aquesta fotografia teva i, durant tota la nit, vaig donar-li voltes.

Feia dècades que no sabia res de tu, dècades en les quals no vaig gosar recordar el teu rostre. No vaig poder evitar sentir-me culpable i, de cop, tots els sentiments, les carícies, les besades, els somriures... Tot em va semblar tan vívid que, per un moment, vaig creure que tornàvem a ser joves, que la vida que havíem planejat junts es complia. Podràs pensar que soc un estúpido, un inconscient, per recordar tot això, després de quasi mig segle. Però, oh, Adrienne... No ho hauries fet tu també?

Sempre feia tot el possible per no recordar-te, ja que durant aquell temps en el qual la teva absència era més present que mai em perseguia

el teu espectre a tot arreu. L'espectre de la nit de la platja, aquella nit en la qual els estels dansaren al fons dels teus foscos ulls i il·luminaren el teu rubor (i també el meu), les teves cruels paraules, la meva profunda desgràcia... La nit que em digueres que vagar a través de la teva pell, de la teva ment, ja no era suficient per a tu, que necessitaves veure món.

I m'arribaren des d'Osaka, Sydney, Florència, Nova York... les teves cartes. Cada una era més difícil d'ignorar que l'anterior i, amb elles, venien els centenars de fotografies de la gent meravellosa que coneixies. De tant en tant, na Clara m'enviava passant les pàgines dels àlbums que m'enviava. Crec que mai em podrà perdonar no haver-te oblidat del tot, ni molt manco, el fet de mai haver-la estimat.

Però, si hi ha algú que no em podrà perdonar mai, aquesta persona ets tu. Perquè et vaig abandonar, en soc conscient. Però avui, després d'anys fent-hi voltes, he decidit fer el que em demaneres aquella nit, Adrienne, ara que ja no hi tinc res a perdre. He ficat totes les meves peces, les meves absurdes creences, els meus pesats llibres i les meves tremendes ganes de viure dins d'una petita bossa de viatge.

I ara sí, en el moment que ens tornem a trobar, sigui un altre temps, pell o identitat, o simplement una trista ànima recordant el que era estar viu, sabré que estic preparat per estimar-te i per vagar en aquest món de mil meravelles els dos junts, Adrienne.

VULL TORNAR A CASA

Martín Peña Yáñez

IES Son Rullan

AQUEST ÉS UN VIATGE QUE TOTS ELS ANYS REALITZA LA MARE CADA VEGADA que anem a casa de la meva àvia. Ella diu que quan torna aquí deixa tothom congelat, però que sembla que algú és tossut i se li descongela, entre visita i visita (es refereix als que a poc a poc van a la residència de majors, o es van morint).

Quan som a casa de la meva àvia, la meva mare troba a faltar els veïns de quan era nena, cada un d'ells. Per exemple, l'àvia Maria, que cada vegada que la veia li donava 100 pessetes, i no era la seva àvia; Genoveva, que cada nit anava a casa a veure la tele perquè a la seva no en tenien, i quan la meva mare es quedava adormida, la portava a la seva cambra; Albina, que fa poc que se'n va anar, i que alguna tarda feia de cangur perquè l'àvia havia de fer algun encàrrec.

Ara, la casa de Genoveva cau a trossos, la casa d'Albina està trista, molt trista, i no queda res del record de l'àvia Maria. A poc a poc, els nens amb els quals jugava se n'han anat a viure al poble. I l'únic dia que

pot trobar-se amb algun és el dia de les festes del poble, que cada any se celebren amb més ganes, perquè els que se'n van anar puguin tornar.

Hi ha alguns veïns nous, però no és el mateix. La meva mare m'explica coses de quan ella vivia en el llogaret, de quan anava a plantar o recollir patates amb els veïns, allò era una festa; o com quan s'ajuntaven tots els xavals de la seva edat i se n'anaven caminant a les festes dels altres llogarets. Em va explicar que el millor de les festes eren el camí d'anada i de tornada.

Em diu que ja m'adonaré, quan sigui més gran, que amb el pas dels anys, de tant en tant, tornar a la infantesa és bo, i recordar exercita la memòria. Recordar és saber d'on vens, i estar orgullós del que has viscut. Jo no l'entenc, espero trigar molt a entendre això que em diu, perquè significaria que soc jove durant molt de temps.

El cas és que la meva mare, cada estiu i cada Nadal, em diu que vol tornar a CASA. Ara començo a entendre-la.

1r de batxillerat

LA MEVA ÍTACA

Irene García Galera i Bárbara Rodríguez Piet

CC Sant Josep Obrer

EL PRIMER QUE VAIG FER DESPRÉS DE LLEVAR-ME ELS LLENÇOLS DE DAMUNT va ser passar la mà per l'entelada finestra amb marc de fusta. La fredor em passava de la planta dels peus als dits que acabaven de tocar el vidre. Era estiu, setembre, però allà a l'octubre ja començava a nevar. Enguany, per sort, s'hi havia avançat. Em van entrar ganes de baixar a la cuina per apreciar millor aquell esplèndid paisatge.

Els blancs prats que es visualitzaven semblaven encara més hivernals amb una tassa de xocolata calenta a la mà. Vaig mirar el rellotge. En mitja hora baixaria n'Emma. Cada matí tenia les mateixes ganes de veure-la, havia estat des de sempre amb ella, i, aquell dia especialment, esperava que fos per sempre.

Baixava per les escales amb elegància i un somriure. Es va apropar a mi i em va fer un petó. Mentre observàvem el paisatge em van venir mil records al cap. Fa set anys vam començar a viatjar junts i duc un milió d'experiències guardades a la motxilla. Encara record aquells micos de

Tanzània, aquella beguda del Brasil, el dia que vam plorar de riure quan vam perdre el bus a Londres, nedar entre taurons a Austràlia, quan vam ajudar un grup de nins a trobar als seus pares, quan vam rescatar un moix, quan vam tornar una cartera perduda i quan vam fer una donació i voluntariat a l'Àfrica. També vaig recordar aquella vegada que quasi ens vam separar per culpa d'una mentida. Són onze anys que ja estem junts, més de la meitat de les nostres vides. Per totes les carícies, primeres vegades i tot l'amor. Però sobretot pel gran aprenentatge que hem obtingut. Aquesta era la nostra història, que ara em recordava al viatge que havia fet Ulisses, les seves aventures i la seva gran trajectòria, un gran camí.

No podia estar més decidit. L'hi havia de dir, no podia esperar al vespre com havia planejat. Era el moment. Enmig de la conversa sobre la setmana que ens quedava a Finlàndia, vaig desconnectar per agafar dissimuladament la capsa que es trobava a la meva butxaca dreta.

Ítaca és el camí, Ítaca és la vida mateixa, Ítaca és el millor que tenim. Ella és la meva Ítaca. Així li ho vaig dir, i em va dir que sí. Ara ens quedava seguir fent camí junts.

A TOT ARREU I ENLLOC

Llucia Lij Miquel

IES Joan Alcover

SEMPRE VAIG VOLER FER AQUELL VIATGE AMB TU, PERÒ ARA SOM AQUÍ, A la meua habitació, quatre parets blanques, plenes de fredor i neguit. On soc en realitat? Crec que no soc a cap part. I on ets tu? Ja no és el mateix sense tu, mai ho serà.

Pareix ahir quan estàvem els dos enrevoltats l'un amb l'altre al sofà, mirant recomanacions per YouTube de "10 cosas que hacer en París gratis que no te puedes perder!". Quins il·lusos nosaltres, pensant que estariem millor fent un viatge junts, quan no estàvem bé enlloc. Te'n recordes de quan em vares dir que no sabíem estimar? Ara tot ha agafat més sentit. Encara que hagin passat uns mesos, tinc la teua mirada clavada com una estaca ben endinsada en la meua consciència, aquesta mirada tan impertinent i tan teva. Eres poesia en totes les mirades, però... tal vegada no ens vàrem passar d'intensitat? Perquè els de la tele solen dir que després de molta intensitat arriba el no-res. El no-res, és curiós,

veritat? Què és aquesta frase tan buida? En quin moment nosaltres vàrem passar a ser no-res quan ho érem tot?

Notre-Dame, museu del Louvre, torre Eiffel, Montmartre... Aquests són uns dels molts llocs que volia visitar amb tu: ens fascinava la idea de passejar pels carrerons parisencs, fent les típiques cursileries que solen fer les parelles a París. Per molt que tu i jo mai hem estat cursis, més aviat érem senzills.

El que donaria jo ara per tastar aquelles barres de pa que crec que li diuen *baguette*, tan cruixents amb tot el gustet d'acabat de fer que deuen tenir. Quines ganes teníem de gaudir-ho tot junts. Però, l'estiu va arribar i, tu i jo, ja no.

No vull confondre'm a mi mateixa i encara menys a tu, vull recordar aquells dies assolellats al teu costat com memorables, però tot té un punt final. No sé exactament quan vàrem passar el límit, però ho vàrem fer, i aquí estem, ja no som nosaltres, ara som tu per una banda i jo per una altra. M'agrada aquesta sensació de solitud, *m'agrada* no seria la paraula adequada però ja saps que jo no sé trobar mai les paraules. Ara només soc jo amb mi mateixa, que fàcil que és i que complicat ho fem, oi?

Com puc seguir estimant-te a tu si encara no m'he arribat a estimar a mi mateixa. No ho sé, no sé res, però el que sí que sé amb certesa és que ara sí que soc jo, ara sí que m'estic coneixent a mi mateixa i al mateix cop estic arrelant cap endins. Arrelar, arrelar i tornar a arrelar, i ja després de conèixer-me a mi mateixa intentaré conèixer algú altre.

T'HO PROMET!

Paula Mayol Serra

IES Josep Maria Llompart

PROMET SEGUIR-TE A CADA PASSA, A CADA ONADA. PROMET ESPERAR-TE A la superfície cada cop que t'enfonsis a les profunditats del mar i rescatar-te, si cal. Promet que si ens sentim lluny, un petó sincer ens tornarà a casa. Promet que els corrents d'aquests mars immensos sempre ens mantindran junts. Promet que el teu pit descansarà sobre el meu i que la lluminositat de la nit sempre ens agafarà de la mà.

Les estrelles ens duren pel camí dret. Balla amb la lluna, fes-te-la ben teva: no te n'oblidis mai. El nostre vaixell superarà totes les adversitats, perquè junts som gegants.

Promet que la distància serà llarga i el recorregut intens, que no corri el temps, que ens deixem dur pel vent...

Promet cuidar-te fins a l'arribada de l'alba.

ÍTACA

Yohualli Ortega Hernández

IES Josep Maria Llompart

LA MEVA AVENTURA COMENÇA QUAN JO TENIA CATORZE ANYS EN UN LLOC anomenat Mèxic on no es viu gaire bé per la violència als carrers de les nostres ciutats i per la corrupció generalitzada. Vull afegir que la meva infantesa era morta, pel fet de no poder veure els meus amics fora de l'escola, perquè tot i que tens pocs anys, Mèxic t'engoleix.

Hi sobrevivíem com podíem, treballant més del compte per tenir un sou mínim per malviure. Llavors vivia amb la meva mare —Yetlanezi— que per la seva edat no podia accedir a una feina digna. El dia a dia se'ns feia molt dur, però va aparèixer un «heroi» que es preocupà per nosaltres. En Joserra (la parella de la meva mare), ho va donar tot perquè les coses milloressin per als tres: teníem la possibilitat de mudar-nos a un lloc més apte per viure i gaudir de la tranquil·litat de sortir al carrer i no patir perquè algú et tragués la vida, només per tenir-te rancor, enveja o per un acte de venjança. L'opció era anar a la nostra "Ítaca" (Mallorca), on residia la parella de la mare, una illa situada a Espanya.

Sens dubte, un dels països amb menys inseguretats del món. No seria, però tan fàcil, ja que necessitàvem tres factors per poder emprendre el viatge: diners, esforç i, el més important, el permís per poder anar-me'n del meu pare, en Carlos. Això va ser amb diferència el més costós, perquè ell no acceptava allunyar-se de mi.

Necessitàrem bastants mesos per complir amb els factors citats, set llargs mesos de treballs temporals de la mare. Finalment, aconseguírem estalviar diners amb molt d'esforç però faltava convèncer el meu pare! En sentir-me parlar de la felicitat i l'estabilitat personal que sens dubte aquest lloc em permetria, va accedir-hi! Entre llàgrimes i tristors va acceptar la meua marxa.

Després de tant de temps aconseguírem arribar al nostre destí, sabent que havíem hagut d'abandonar la nostra vida anterior. Deixar enrere el passat per avançar cap a un futur prometedor.

2n de batxillerat

DAURADA MEDIOCRITAT

Jaume Aguiló Piña

Sant Josep Obrer

ALLÀ EM TROBAVA JO, DYLAN ORTS, ENFRONT D'UN MIRALL A PUNT D'AR-rabassar-me les venes amb el primer ganivet que havia agafat de la cui-na. Ja era tard per penediments absurds o per deixar-se endur per la por esperançadora.

Com sempre, tot va començar per la meva obstinació cap al que volia aconseguir. En aquell moment estava ben segur, entraria a la mi-llor universitat de París, caigués qui caigués. Em passava estudiant tant de temps que a vegades ni menjava. Ni als meus amics ni als meus pares els semblava normal el que estava fent. Em volien treure a la força de l'habitació i jo de cap manera sortiria. Era el meu palau per a l'estudi, no se sentia ni una mosca, hi havia un silenci sepulcral; idoni per arribar on volia.

I així com passava el temps i jo m'angoixava encara més pels exà-mens d'admissió, la gent em va oblidar. Els meus pares, cansats, ja em van deixar fer. Jo havia de complir amb les meves expectatives, amb el

meu objectiu. Com donaria sentit a la meua vida sense marcar-me cap meta esgotadora?

Havia de ser fort, i no caure en la temptació de perdre el temps amb la gent que estimava. Es preocupaven per mi, però clar ells no veien el món com jo. De fet, creia que l'únic que volien era retardar-me de tal manera que mai arribés al meu propòsit vital.

Un pic vaig saber que havia entrat a la prestigiosa universitat, em vaig quedar letàrgic. No notava cap emoció per haver estat admès, sinó més aviat tot el contrari, em sentia buit. No tenia cap persona per dir-li, estava sol i ningú volia saber res de mi. Suposava que els meus pares em donarien el que necessitava. No obstant això, aquell mateix dia vaig descobrir que sofrien depressió pel divorci. Un divorci que jo podria haver evitat si hagués estat on havia de ser.

Cau la darrera gota de sang i abans de perdre el coneixement em deman: tot camí que va a Roma és vàlid?

LLÀGRIMES D'AMOR

M. Rita Barceló Jordi

CC Sant Josep Obrer

ÉS L'ÍTACA QUE M'ESPERA,
és l'illa d'on som,
és una illa grega, una illa de records.
Estimada Ítaca, a tu he de tornar,
estimada Ítaca, em fas sentir a prop.
A tu et vaig deixar el meu millor tresor,
el meu amor, la meva vida, la meva infància
i una llàgrima d'amor.

La mar va ser testimoni d'una nit fora llençols
d'un vespre sense estels, un vespre mort.
Nosaltres el revisquérem, l'il·luminàrem de colors,
en ajuntar-se dues boques, una forta esplendor.
Un plor, un llamp i una pluja de tardor
i dels ulls van brotar rialles d'il·lusió.

Amb una mirada vam apagar el món,
eh, Ítaca, te'n recordes del meu primer dolor?
Nits de març, nits d'infants,
nits plenes de festa, esperant-te per ballar.
Nits d'estiu, mar d'Ítaca, amor oblidat,
pensa en mi perquè tornaré per no marxar.

CARTA A UN EMIGRANT

Laura Cañellas Ferrer

IES Josep Maria Llompart

JOAN ESTIMAT,

Aquí les coses van molt millor des que vas partir a les Amèriques. Les pessetes que ens dones ens van molt bé per a pagar la renda i per a menjar, a en Toni no li falta de res. Hi ha nins de la seva classe que estan pitjor. Isabel, la seva mestra, diu que encara que no és molt bon estudiant, és molt bon al·lot. L'altre dia vaig enviar-li un ram de roses del corral, és tan bona dona. El nostre fill ja sap llegir i escriure, gràcies a ella. Quan vas partir era només un nadó i ara ja és un infant.

Al poble, s'hi està molt malament, de cada cop es fa més evident la pobresa i la fam. Na Pepa, de can Topa ho està passant molt malament, són moltes criatures a alimentar i tenen poc menjar. L'altre dia em va dir que va fer un bullit amb una patata i una tomàtiga. Jo, de tant en tant, li don alguna cosa, però a nosaltres tampoc ens sobra res. El seu fill Pere ha deixat l'escola per a fer feina i aportar doblers a casa seva, només té tretze anys. Cada cop està més magre.

Davant aquesta situació, crec que és millor que partim cap a Vençuela per a estar amb tu. Guanyes per viure i encara que deus passar pena, almenys estarem junts.

Com tenc clar que em diries que no, ja he pagat el passatge per venir. Dia 26 de novembre agafarem un vaixell des d'Alcúdia i estarem vint dies de camí, si el temps ens acompanya. No passis pena. Tot ens anirà bé.

Una abraçada de la teva dona que t'estima i t'enyora.

Antònia

ESCRIBRE EL FUTUR AMB LLAPIS

Àngela Fernández Muntaner

Sant Josep Obrer

LA LLUNA EN ELS TEUS ULLS,
caramel als teus llavis,
amb tu vull ballar un vals
i escriure el futur amb llapis.

Avui t'estimaré menys que demà.
Tens el poder d'aturar el meu dolor.
Tenc el teu nom tatuat a la meva mà.
Amb tu les nits fredes tornen calor.

Les teves perles quan somrius.
El teu llis cabell suau.

La teva veu ressona a l'altaveu.
El meu dolor amb tu cau.

Només tu ets el meu amor sincer,
sincerament sense tu no puc respirar.
Sé que el nostre amor és vertader.
No et puc deixar d'observar.

A LA FI, ÍTACA

Julia Lumbreras Mayans

CC Santa Mònica

I EN AQUELL MOMENT VA SABER QUE EL SEU VIATGE HAVIA ACABAT. ÍTACA havia reclamat la seva presència, com arrossegant les mares, i el seu vaixell amb elles, fins a l'illa de blau, verd i or.

Un temple elegant i serè enmig d'un jardí sense més fronteres que la pròpia ment. La seva entrada porticada l'invitava a tombar-se als divans de vellut escarlata rivetejat amb fils del més pur i brillant or i observar la naturalesa viure i ser eterna al seu voltant.

El teler de Penèlope podia endevinar-se a l'interior, aparentment acabat, però amb uns fils rebels que penjaven com estendards de victòria des de la zona més alta, per tal que tothom pogués veure-ho.

Les estàtues decoratives que emmarcaven el camí fins a l'edifici mostraven la delicadesa i serenitat de la bellesa *fidíaca* de les obres de l'escultor, amb postures relaxades i majestuoses que donaven a l'entorn una major solemnitat.

Llavors, les primeres mostres de vida es varen manifestar. Una parella d'ocells va travessar el cel, just per damunt del temple, i va desaparèixer una altra vegada per l'altre costat, endinsant-se en un bosc de pomeres i llorers que alçaven els seus braços torts en un gest de benvinguda. Per un impuls, va decidir seguir-los.

Va caminar entre cants d'ocells, el tranquil·litzador cruixir de l'herba i les fulles al vent, i la constant pressió dels raigs del sol en fer-li carícies a la cara i els braços nus. Només es va adonar llavors que duia una túnica blanca fins als peus, sense sabates, i que la terra humida i fresca li donava una sensació de lleugeresa en caminar.

Finalment, va topar amb un clar governat per una font natural d'aigua, on l'aigua queia d'entre les roques blanques i només un poc molsoses, en forma de cascada. A l'estany de cristall, nàiades i dríades, juntament amb sàtirs i herois mítics, es banyaven i descansaven en el paradís.

Perquè això era tot el que l'envoltava. Un paradís.

Era allà on Kavafis es delitava a la fi amb les culpables mels del plaer, i on Ulisses havia descansat per última vegada. Ara era el seu torn de descansar, de deixar-se endur per aquelles noves sensacions voraginoses i quasi insuportables, en adonar-se del que allò significava:

Havia pagat el preu últim per poder arribar al paradís.

AIXÒ ÉS SABUT

Jeroni Mas Fiol

CC Sant Josep Obrer

BRAÇ DE FERRO,
flaixos de tarongers,
vestigi d'enginy i perles,
seient d'or plastificat,
blau bitllet foradat,
a on? Es pròxim estel.

Ulls que no acluquen
quan freguen ses vies.
Des de sa finestra pareix que plou.
Fa olor a escapada,
d'esquena amb esquena,
de cambres separades.

Tornaràs?
Esper que sí.

Esper que ella vegi s'absència.
Li enviaré una carta.
Què hi escriuràs?
Res, què més puc dir?

Silenci traficant,
ara ja pot deixar de giscar s'artista.
Camí de retalls i perills,
sa casa plena d'estàtues.
Pensaments d'un cigne pelegrí,
línia divisòria, el bé i, el bé?

Hi eres quan tot va passar?
No ho sé, no me'n record.

Qui penses que és es culpable?
No ho sé, no me'n record.

Li demanaràs perdó? Ho farà ella?
No ho sé, no me'n record.

Penses que val la pena escapar?
No ho sé, no me'n record.

Creus que, en tornar, tot haurà canviat?

Això és sabut, no tornaré.

ANADA I TORNADA D'ÍTACA

Javier Nicolás Rodríguez Hernández

IES Josep Maria Llompart

COM UN OCELL QUE CAU AL BUIT PER APRENDRE A VOLAR, VAIG DONAR inici al meu viatge, en el qual em vaig perdre i em vaig retrobar, navegant amb un vaixell sense rumb ni tripulants. Tot i que les aigües fosques i l'olor de tempesta m'advertien, no hi havia ja res que pogués interposar-se entre la mar i jo. No m'importava si eren les sirenes que em cercaven amb avarícia, la deessa Atenea que vigilava amb preocupació les meves inexpertes passes, els monstres que desitjaven enfonsar-me a l'oceà o la memòria de Penèlope, distant i implacable. Fugia de tots i cadascun d'ells, avançant i avançant, inconscient i cegat per mi mateix, navegant tan lluny que ni tan sols el meu record era proper a cap plaer o perill. Vaig arribar a un enorme llac crepuscular, ple de boira acolorida amb pigments desconeguts amb un silenci que surava per sobre la superfície transparent de l'aigua. Tot estava envoltat per una calma estranya i etèria. Els contorns es perdien i les formes començaven a desaparèixer, fins que un cop de llum ho va esborrar tot al meu voltant.

Vaig aixecar-me i vaig mirar per la finestra. Els pocs edificis que trencaven l'horitzó començaven a desdibuixar-se. El sol es ponia i els núvols rosats decoraven les palmeres i els vaixells amarrats. No m'havia mogut però el temps havia passat. Totes aquelles visions fugiren ràpidament de les meves retines, deixant enrere monstres, nimfes i déus. No havia fet més que navegar tot sol per la mar de la meva habitació.

AMBICIÓ, POLÍTICA I PODER

Aina Tur Serrano

CC Santa Mònica

AVUI, UNA ALTRA VEGADA HI HAVIA EL BANQUET DE CADA NIT AL PALAU. Els presents anaven abillats amb les seves millors vestimentes, tots demostraven els luxes que posseïen, però el seu únic objectiu era obtenir poder. La desesperació era de cada vegada més forta i la reina intentava agradar-los des de feia anys amb banquets com aquell, on el menjar, el vi i les dones mai no s'acabaven.

Avui una altra vegada cridaven, menjaven i bevien, mentre entonaven càntics celebrant com sempre que el rei encara no havia tornat, que probablement era mort i pròximament la seva dona es casaria amb algun d'ells, així arribarien a ser reis d'Ítaca. Era el seu màxim anhel. La reina mirava els presents amb ulls tristos i escoltava les seves adulacions.

Jo, com esclava que era, havia d'omplir les copes de vi fins que es fartessin de beure, cosa que quasi mai no passava o fins que acabessin dormint damunt de la taula després d'haver acabat totalment gats. Les

prostitutes anaven d'un lloc a l'altre del banquet i els plats de menjar no s'acabaven mai.

En un moment donat la reina va abandonar el banquet com totes les nits, al·ludint al seu desig de descansar. Però jo sabia que en realitat es passava la nit desfent el tapís que havia promès que acabaria abans d'elegir el seu proper marit. Es tancava a la seva habitació, allunyada d'aquells llops vestits d'home.

En aquests moments el cor sempre em començava a palpitari amb més força. Era el moment en què la festa deixava de ser-ho i aquells homes es convertien en els animals que eren. En un moment donat, des d'una taula, un d'aquells pretendents cridava amb la copa enlaire i amb tot el menjar fastigós sortint-li de la boca, demanant més vi; i un altre esclau s'apropà. Li va servir la copa, però el pretendent considerà que no n'hi havia prou i l'escriu demanant-ne més. Com que ja no podia servir-ne més, va rompre la gerra damunt el cap de l'esclau i va continuar menjant.

Estava servint una copa a un home, quan de sobte es va posar a discutir amb un altre sobre la seva capacitat de lluita i com el més fort arribaria abans a governar. Els homes s'aixecaren i començaren a lluitar. Aquesta lluita acabà quan un d'ells deixà mig mort en el terra l'altre. El guanyador s'assegué i demanà que li posassin més menjar dins el plat, amb el rostre inflat i la sang i la saliva baixant dels seus llavis. Quin destí l'esperaria a ella si algun d'aquells homes governava?

Ara, m'apropava a l'home més terrible de tots per servir-li una copa. Era el més ambiciós, el més maleducat i més violent de tots els pretendents. Jo m'acostava amb el cor compungit quan vaig veure aquell home. Un home totalment brut, amb els cabells marrons llargs esquitxats de cabells blancs i que semblaven que no s'havien rentat des de feia milers d'anys. La barba llarga deixava entreveure uns llavis fins que suplicaven als presents un poc de menjar. No era estrany veure de

vegades qualche captaire recollint el menjar que moltes vegades deixaven. Tot i això ell s'estava apropant a l'home més temible de tots i era la primera vegada que apareixia allà. En arribar s'agenollà i li agafà el braç, suplicant. L'altre, al seu torn, el mirà amb menyspreu i poc després d'humiliar-lo davant dels seus companys, el va treure de la sala d'un cop de puny. Retornà a la seva taula amb els seus amics i les seves prostitutes.

Vaig agafar un poc de menjar sense que se n'adonessin els presents i vaig sortir de la sala, cercant-lo. Quan el vaig trobar, l'hi vaig donar i li vaig oferir ajuda. Una vegada es va assegurar i començà a menjar, li vaig començar a fer preguntes: d'on era, com havia arribat allà..., sense rebre cap resposta. Se sentien els crits i les rialles dels presents en el banquet i com clamaven que Odisseu era mort i que mai no tornaria. De sobte, vaig dir a l'home que el meu rei no era mort, que tornaria qualche dia per venjar-se de tot el que estàvem passant, i el captaire va deixar de menjar i em va mirar. En aquell moment el vaig reconèixer i vaig saber que era ell quan va dir:

—Sí, soc jo, Odisseu, rei d'Ítaca. I la meva venjança comença ara.

ÍNDEX DE FOTOS

PÀGINA	AUTOR i CENTRE
2.	Maribel Cuart Vázquez. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
4.	Marta Florenza Artero. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
11.	Carla Alorda Paz. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
12.	Carla Martínez Oliver. <i>CIDE</i>
14.	Blanca Riera. <i>IES Son Pacs</i>
15.	Joan Rosselló Hernández. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
17.	Nora Corgo Andsager. <i>IES Son Pacs</i>
18.	Aina Vallés Cortés. <i>IES Binissalem</i>
21.	Mar Burguera. <i>IES Santanyí</i>
22 i 23.	Sandra Pizà Moreno. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
24.	Ariadna Fca. i Andreu Quintanilla. <i>Col·legi Sta. Mònica</i>
26.	Neila Balaouane. <i>Lycée Français</i>
28.	Pau Trias Bauzà. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
29.	Laura Blanco Coll. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
30.	Jenifer Rojas López. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
32.	Paula Jover. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
34.	Carla Alorda Paz. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
36.	Jan Sole Martínez. <i>IES Binissalem</i>
38.	M. Bilbao i Marta Ramírez. <i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
40.	Arnau Vadell Marí. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
42.	Juan Moyà Juan. <i>IES Binissalem</i>
44.	Nael Bouamrani. <i>Lycée Français</i>
46.	Mireia Caterina Moncho. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
50.	Eva Candilejo. <i>Col·legi. Santa Mònica</i>
52.	Alba Sanandrés Flo. <i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
54.	Claudia Crespí i Marta Coll. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
56.	Tomí Modoux Murcia. <i>Lycée Français</i>
58.	Ariadna Francisca i Andreu Quintanilla. <i>Col·legi Sta. Mònica</i>
60.	Olivia Fabrè Ferrer. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
61.	Lorena Toro Mota. <i>IES Madina Mayurga</i>
62 i 63.	Emilia Fos Sala. <i>Col·legi Madre Alberta</i>
64.	Marta Ramírez García. <i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
66.	Carme Vadell Marí. <i>Escola Mata de Jonc</i>
68.	Lluïsa Colom Ferrer. <i>IES Binissalem</i>
69.	Laura Moragues Graneros. <i>CIDE</i>
70.	Lea Alonso. <i>IES Josep M. Llompart</i>
71.	Delia García. <i>IES Josep Maria Llompart</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
72.	Carla Iris Haurie Rodríguez. <i>CIDE</i>
74.	Bet Sureda Servera. <i>CIDE</i>
76.	Diego Sánchez Canseco. <i>Lycée Français</i>
78.	Mireia Nicolau Garau. <i>IES Binissalem</i>
80.	Lluna Vallbona. <i>IES Santanyi</i>
81.	Alejandro Espinosa del Salto. <i>IES Santanyi</i>
82 i 83.	Liam Noll de Klopstein. <i>Lycée Français</i>
84.	Diana Mincheva Krassirmirova. <i>CC Sant Josep Obrer</i>
85.	María Bosch Villalonga. <i>IES Josep Font i Tries</i>
86.	Carlota Hidalgo Iniesta. <i>CIDE</i>
87.	Mireia Salido. <i>IES Josep Font i Tries</i>
88.	Layla Fiol Benítes. <i>IES Binissalem</i>
90.	Diana Mincheva Krassirmirova. <i>CC Sant Josep Obrer</i>
92.	Paula De Dios Ferreruela. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
94.	Gabriela Galíndez. <i>Col·legi Sta. Magdalena Sofia</i>
97.	María del Mar Moreno Martorell. <i>IES Madina Mayurqa</i>
98.	Eloy Texias Pont. <i>CIDE</i>
100.	Chloe Gómez de Baluguera Vélez. <i>Lycée Français</i>
102.	Mireia Salido. <i>IES Josep Font i Tries</i>
104.	Laia José Solivellas. <i>IES Joan María Thomàs</i>
106.	Eva Gonzalo. <i>IES Josep Maria Llompart.</i>
108.	Eva Sastre Palmer. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
110.	Yurani Sánchez Valencia. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
111.	Eva Sastre Palmer. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
112 i 113.	Marina Terrasa Barrado. <i>CIDE</i>
114.	Diego Sánchez Canseco. <i>Lycée Français</i>
116.	Julia Torres Estrany. <i>IES Josep M. Llompart</i>
121.	Lidia Román. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
122.	Teo Marqués Bestard. <i>IES Josep Maria Thomàs</i>
123.	Sol López. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
124.	Christian Paul Pin. <i>Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero</i>
127.	Aina Forés Bestard. <i>IES Binissalem</i>
128.	Neus Bennassar Suau. <i>IES Son Pacs</i>
130.	Jaume Aloy Torrens. <i>IES Binissalem</i>
132.	Zakaria el Harrak Seghir. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
134.	Laura Moragues Graneros. <i>CIDE</i>
135.	Ainhoa Ferre Sagretti. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
136 i 137.	Arnau Vadell Marí. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
138.	Alba Sanandrés Flo. <i>Col·legi Santa Magdalena Sofia</i>
140.	Pau Jaume. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
142.	Michael Augustín. <i>CIDE</i>
144.	Alex Irago Montaña. <i>IES Francesc de Borja Moll</i>
146.	Alejandro Núñez Figueredo. <i>CIDE</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
147.	Victoria Barceló Pérez. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
148 i 149.	Cloe Porsia. <i>Lycée Français</i>
150.	Noah Amengual Camps. <i>IES Binissalem</i>
152.	Alberto Cangas. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
154.	Miquel Gomis Clar. <i>CIDE</i>
156.	Carme Vadell Marí. <i>Escola Mata de Jonc</i>
158.	Caterina Moyà Morro. <i>IES Binissalem</i>
160.	Layla Fiol Benítes. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
164.	María Balaguer. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
167.	Aina Forés Bestard. <i>IES Binissalem</i>
168.	Joan Bernabeu Mira. <i>Col·legi Sta. Mònica</i>
169.	Lluna Vallbona Krebs. <i>IES Santanyí</i>
170.	Pablo Martínez Beltrán. <i>Col·legi Sta. Mònic</i>
176.	Aixa Jaume Albert. <i>IES Josep M. Llompart</i>
178.	Treball Col·lectiu. <i>Mater Misericordiae</i>
179.	Lluna Vallbona. <i>IES Santanyí</i>

RELACIÓ DE CENTRES
I PROFESSORAT DE LA 25a FOTO JOVE
“VIATGE A ÍTACA”

IES Arxiduc Lluís Salvador. Tatiana d’Agosto.

Col·legi Santa Mónica. Elisa Pascual i Jordi Payeras.

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero. María del Carmen Martínez.

Col·legi Sta Magdalena Sofía. Angustias Ortega, Pilar Carrero i Manoli Mora.

IES Josep Maria Llopart. Aurora Generelo, Helena Guinjoan i Jonatán Palacín.

IES Madina Mayurqa. Miquel Cereceda i M. Magdalena Luis Momo.

IES Joan M. Thomàs. Cristina de la Fuente i Beatriz Cascante.

Lycée Français. Sylvie Huguenim, Gilles Couatariantalh i Estel Euvremer.

Col·legi Madre Alberta. Gemma Sánchez i Esther Fuster.

IES Son Pacs. Joana Cardona, María José Valle i Ruth Seguí.

IES Santanyí. María Rodríguez i María Caldentey.

Escola Mata De Jonc. Xesc Barceló i Aina.

Col·legi Sacrat Cor. Leticia de la Torriente.

IES Binissalem. Berenice De Lorenzo.

CIDE. Magdalena Riudavets.

25 FOTOJOVE 2020

'Viatge a Ítaca'

Palma Educa

Regidoria d'Educació i Política Lingüística